

**Martin
FUKSA**

**dvě zlaté
z Evropy**

ZUZANA

Hejnová

Narozena: 19. prosince 1986
 Disciplína: 400 m překážek
 Oddíl: Dukla Praha
 V ASC DUKLA: od října 2012
 Trenér: Dalibor Kupka

Po stupíncích vzhůru

Odmala slýchala, jaký je talent. Ve své věkové kategorii patřila k nejlepším nejen v republice, ale i na světě. Vždyť už ve svém čtvrtém závodě kariéry na čtvrtce překážek Zuzana Hejnová doběhla pátá na juniorském mistrovství světa na Jamajce. Teprve v patnácti letech!

Liberecká rodačka ale nebyla jednou z řady talentů, jejichž vývoj je trenéry předčasně

urychlen, a pak upadnou v zapomnění. Mládežnické úspěchy sbírala mladší sestra vícebobojařky Michaely rok co rok a především každou sezonu zrychlovala a posouvala svůj osobní rekord. V osmnácti se poprvé posunula do čela historických českých tabulek a od té doby svůj národní rekord pravidelně aktualizuje.

Zvládla přechod od trenérky Dany Jandové do pražské skupiny Martiny Blažkové, rychle se otrkala mezi dospělými. Jen velká individuální medaile na sebe nechávala čekat a Hejnová už začínala být netrpělivá.

V Barceloně na mistrovství Evropy jí chybělo ke stupňům vítězů dvanáct setin. „Zkazila jsem si to sama,“ posteskla si. I o rok později na světovém šampionátu v Tegú se svými výkony zařadila mezi favority, ale ve finále i vinou bolesti achilovky neměla síly na lepší než sedmé místo. Největší zklamání přišlo vloni na mistrovství Evropy v Helsinkách. Opět bez medaile a v slzách. „Já snad úplně zapomněla běhat, jsem z toho už hrozně psychicky unavená. Musím něco změnit, jen nevím co,“ naříkala.

Stačil měsíc a vše se obrátilo. Ze smutné bezradné dívky se stala šťastná hvězda, v Londýně si v holínkách z reprezentační kolekce došla pro olympijský bronz. „Už to muselo přijít. Byla jsem tak silná, že jsem

se nepoznávala,“ nadšeně vykládala a oceňovala i techniku reiki, které se před hrami věnovala. „Kdybych tu medaili získala v Helsinkách, nic bych na sobě nezměnila a tady bych ji neměla,“ byla přesvědčená vyznavačka exotického cestování s přítelem Honzou, golfu i hry na piano.

Hejnové vrcholy:

- zlato z MS do 17 let 2003
- bronz z ME juniorů 2003
- stříbro z MS juniorů 2004
- zlato z ME juniorů 2005
- bronz z ME do 22 let 2007
- bronz z OH 2012
- se štafetou bronz z halového MS 2010, ME 2013 a ME 2012

Po sezoně, v níž si poprvé neposunula osobní rekord, ale za to dosáhla na životní úspěch, přišla na první pohled nečekaná změna. Od Rychlých holek zamířila Hejnová do výhradně mužské tréninkové skupiny na Duklu k trenérovi Daliboru Kupkovi. |

Text: Michal Osoba
 Foto: Ivana Roháčková

dukla sport

editorial

čtvrtletník
 Armádního sportovního centra DUKLA
 a Tělovýchovné jednoty Dukla Praha

ročník 8 / číslo 2 / 2013

Vydavatel
 Armádní sportovní centrum DUKLA
 Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
 IČO: 60162694
 www.duklasport.cz
 www.facebook.com/AscDukla

Adresa redakce
 Pod Juliskou 1, 160 00 Praha 6
 Telefon: 973 203 840
 Fax: 973 203 913
 E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor
 plk. Ing. Jaroslav Prišcák, Ph.D.
 Telefon: 973 203 801
 E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada
 PhDr. Karel Felt
 Ing. Pavel Nekola
 Mgr. Ivana Roháčková
 Jitka Hráčková

Grafická úprava a zlom
 Andrea Bělohávková (OKP MO)

Korekce fotografií
 Andrea Bělohávková (OKP MO)

Jazyková úprava
 Mgr. Jaroslav Pajer (OKP MO)

Tisková příprava a tisk
 EUROPRINT, a. s.

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 2 / 2013 vyšlo: 3. 7. 2013

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje ASC DUKLA
 Publikované materiály nelze rozšiřovat
 bez souhlasu vydavatele
 Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Fota na obálce: Ivana Roháčková

Letošní 20. ročník atletického závodu Memoriál Josefa Odložila proběhl za deštivého počasí. Jakoby nestačilo, že povodně v tu dobu sužovaly celou republiku, muselo pršet i na mítink. Mnoho sportovních fandů toto počasí odradilo z návštěvy stadionu Juliska a radši se dívali pěkně v suchu doma na televizi. Mohou však litovat, že na atletiku nepřišli. Celá řada vynikajících výkonů našich i zahraničních atletických hvězd potěšila odborníky a odměnila organizátory za přípravu tohoto významného evropského atletického závodu. I diváci byli nakonec velmi spokojeni s letošním uplakáním jubilejním ročníkem MJO.

Je to bývalý atlet, teď úspěšný porodník slavných sportovkyň, hereček, zpěvaček, ... Velmi zajímavě vypráví o své práci, kterou má rád. Pana docenta Pařízka představujeme v našem časopisu DuklaSport poprvé.

„Narodily“ se nám hvězdičky a doufáme, že za tři roky na olympijských hrách v Riu to už budou skutečné hvězdy. Upozorňuji, naučte se jejich jména, všimněte si jich prosím a sledujte je. Už jsou velmi úspěšní letos. Kanoista Martin Fuksa, který jezdí K1 500 m a 1 km, a kanoisti Ondřej Karlovský a Jakub Jáně, kteří se plácají na divoké vodě v disciplíně C2.

A ještě jedna myšlenka. Nezbyvá mi v závěru jenom vyslovit Jarmile Macháčové kompliment. Tvrdý výcvik ve Vyškově zvládla a stala se z ní skutečná vojákyně. Jarmilo, klobouk dolů!

2/13

reportáže
 rozhovory
 z oddílů
 z historie
 osobnosti
 aktuality
 výsledky

6

13

18

22

2

- 2 Atletický porodník
- 6 Vítězství zůstala na Julisce
- 8 Vrháči a Hejnová vládli tabulkám
- 10 Nadějný Cink zastoupil Kulhavého
- 12 Rekordní Račice viděl ministr
- 13 Dvě veslařské medaile ze Sevilly
- 14 Léčba šokem – láhvi od slivovice
- 16 Mezi ženami strach nemám
- 17 Střelcům nová pravidla nevoní
- 18 Zlatý debi Martina Fuksy, šampionem i čtyřkajak
- 20 Velká voda v Praze
- 22 Mladí debilři vylovili bronz z rozvodněné Visly
- 23 Mrůzkův výlov z řeky Soči
- 24 Osmdesátiletý mladík
- 26 První výkop International cupu Josefa Masopusta
- 28 Deset nej... mistra světa
- 30 Jubilanti armádního sportu
- 31 Termínovka
- 31 Tucet otázek pro Filipa Koudelu
- 32 První medailové seskoky

obsah

Přesnou statistiku si již dávno nevede. Ale počet atletických potomků, kterým pomohl na svět, by již pravděpodobně vydal na celý národní tým atletů i s náhradníky a štafetami, a to jak počtem, tak pravděpodobně i spektrem svých disciplín. Porodník a anesteziolog doc. MUDr. Antonín Pařízek, CSc., je vedoucím lékařem porodnické části Gynekologicko-porodnické kliniky 1. LF UK a VFN v Praze, pro kterou veřejnost používá termín „porodnice u Apolináře“.

Text: Ivana Roháčková
Foto: archiv Antonína Pařízka

Atletický porodník

V květnu se oštěpařce dvojnásobně olympijské vítězce Barboře Špotákové narodil syn Janek, všechna česká média o tom informovala a většina psala, že porod proběhl u Apolináře za asistence „atletického porodníka“ docenta Antonína Pařízka. Znamená to, že jste atletkami a tatínky sportovci vyhledáván?

Spektrum těhotných/rodiček nelze rozdělovat podle zaměření na profesní skupiny nebo dokonce podle sportovních odvětví. Skladba okruhu pacientů každého lékaře se rekrutuje postupem času obvykle na základě ústního sdělení dříve spokojených pacientů nebo těhotných či rodiček. Jako v případě jiných profesí si i lékař svojí práci vytváří postupem doby svoji pověst, která se časem rozšiřuje. Pokud se spektrum pacientů týká určité, hodně specifické disciplíny, tak lékař získává zkušenosti právě s tímto zaměřením nebo profesí. Shodou okolností jeden z mých prvních porodů jsem v roce 1987 odvedl u jedné

významné české atletky. Dotyčná se porodila tak bála, že si ze mě na porodním sále rozhodla vytvořit jistotu, svůj pevný bod. Jenže netušila, že i já se bojím, aby vše dobře dopadlo, neboť jsem byl začátečníkem bez jakýchkoliv dovednostních zkušeností v oboru. Proto jsem požádal raději ještě staršího kolegu, aby mně byl za zády. Porod proběhl hladce. Nakonec jsme si odechli oba. Čerstvá maminka nahlas a já v duchu pro sebe. Na doporučení této maminky-atletky začali přicházet další a další sportovci...

S atlety jste spojen tím, že jste byl sám jedním z nich. Jak dlouho jste atletiku dělal, jakou disciplínu a v jakém oddílu? Který svůj sportovní výkon si nejvíce ceníte?

Závodil jsem zhruba 15 let při studiích gymnázia a lékařské fakulty za Spartu Praha, a to na 100 m, 200 m, 400 m. Svůj asi nejcennější výkon považuji čas na 200 m – 21,81 s. Velmi mě bavily obě štafety, zejména na 4x 400 m

jsem obvykle dosahoval o mnoho lepší časy než v individuálním závodě. Ve štafetě jsem se stal i dvakrát mistrem ČSSR a několikrát ČSR.

Armádní sportovní centrum DUKLA spolupřátela v červnu na Julisce 20. ročník Memoriálu Josefa Odložila. Prý byl jedním z vašich trenérů. Jak jste se k němu dostal a jaký byl?

Josef Odložil byl velkou shodou okolností mým prvním trenérem. V roce 1974 mě k němu přivedl můj kamarád ze základní školy v Davli Miroslav Karetka, který u něho sám trénoval. Josef Odložil jako trenér mílařů během velmi krátké doby rozpoznal mé vlohy spíše pro kratší tratě, a proto mě předal do skupiny sprinterů. Měl jsem štěstí a zažil jsem asi nejslavnější dobu atletické Sparty Praha. Osobně jsem poznal tréninkové metody Kárského, Láznický, Utěkala i Luďka Svobody, nikdy nezapomenu „koučování“ bezlimitním optimistou Zdeňkem

Fatorem. Avšak mé kontakty s Josefem Odložilem, s tímto po mnoha stránkách, zejména však charakterově výjimečným člověkem, neskončily. Sdíleli jsme totiž po celou dobu mého sportování společně atletickou šatnu. Pokud nebyla soustředění, vídali jsme se téměř denně. Josef Odložil se nadále zajímal nejen o moji sportovní kariéru, ale také o začátek mé profesní dráhy. Systematicky se dotazoval na průběh mého studia medicíny, na výsledky zápočtů a zkoušek apod. Když jsem ukončil lékařskou fakultu, dával mě ostatním atletům za vzor, že lze výkonnostně sportovat a ještě vedle toho vystudovat s „červeným diplomem“. Zejména s odstupem času si na náš vztah často vzpomenu. Josefa Odložila považuji za svého druhého otce. Celá tragédie jeho života mě osobně velmi postihla a často si kladu otázku, proč se to vše vlastně muselo stát. Jako předseda AC Sparta Praha jsem se svým klubem organizačně pomáhal Ing. Miroslavu Ševčíkovi v prvních ročnících Odložilova memoriálu (původně se konal na Strahově). Na Letné se mně podařilo prosadit, že Odložilovo jméno nesl i atletický stadion.

Jaký máte vztah k armádnímu sportu?

Je velká škoda, že v 90. letech minulého století se postupně rozpadl systém sportu v ČR. Je všeobecně známo, že se tak stalo z důvodů často neprůhledných toků finančních prostředků ČSTV a Sazky. Rozvoj sportu, stejně jako kultury, školství a zdravotnictví, nutně potřebuje pravidelnou a potřebně úroveň odpovídající finanční podporu.

1/ Aplikace epidurální anestezie
2/ Antonín Pařízek jako atlet čtvrtkař

Stát by dále měl i podporovat rozvoj plošného nebo celonárodního systému sportovních aktivit. Je třeba dát možnost sportovního vyžití lidem nejen ve velkých městech. Jsme malá země a je třeba, abychom byli schopni neefektivněji zachytávat a rozvíjet talenty.

Moc se přimlouvám i za rozšíření tělesné výchovy v našem školství.

Jako dlouholetý předseda AC Sparta Praha vzpomínám, jak v nedávných letech příjmy od státu, Sazky, resp. ČSTV postupem doby klesly na nulu. Nakonec ani v tradičně dobrém atletickém klubu nebyly prostředky na platy trenérů, provoz stadionu, natož na pořízení tartanové plochy. Management klubu se věnoval více než vlastnímu sportu hledání či obstarání finančních prostředků, aby bylo možné v ne-resortních podmínkách provozovat alespoň některé atletické disciplíny.

Z čistě pragmatického pohledu, z hlediska národního zájmu, je dobré, že existují dosud alespoň tři resortní sportovní kluby, které umožňují sportovní přípravu a prezentaci našich sportovců navenek, v zahraničí.

Armádní sport sehrál zcela zásadní roli v české atletice. Bez Dukly by bezpochyby neexistoval těžko uvěřitelný fenomén, který se pravděpodobně v naší zemi už nikdy nebude opakovat a tím je hromada

medailí z OH, MS a ME ruku v ruce se světovými rekordy po více než 20 let, a to v královské disciplíně, za kterou je právem označován desetiboj. Stejně tak v konkurenci nabitě disciplíně, jakou je oštěp. Oněch 5 zlatých olympijských medailí v posledním čtvrtstoletí je famózní výsledek. Přitom se mně zdá, že trochu uniká pozornosti naše současná „čtvrtka“. Nechápu, jak je možné, že Zuzana Hejnová se vloni nedostala mezi desítku nejlepších sportovců roku v ČR. Vždyť byla v Londýně na OH dokonce bronzová! A pro mě je z dnešních atletů těžko uvěřitelný příběh Pavla Masláka. Jako lékaře mě zajímá, co tento trochu excentrický borec, který připomíná Jeremyho Warinera, má ve svém „nečtvrtkařském“ těle (176 cm!) za funkční zvláštnosti. Na 100 % to není jeho rukávy... ©. Nejde jen o překonání onoho z mistrovství Evropy v Praze 34 let starého českého rekordu Karla Koláře, ale o pokoření hranice 45 sekund na 400 m – to je už známka skutečně světové extratřídy.

Ostatně na rekord Karla Koláře (45,77) mám přitom osobní vzpomínky. Na propršeném ME v Praze (1978) jsem byl coby student dobrovolníkem v technické četi a mým úkolem bylo připravovat a odstraňovat závodníkům startovní bloky. Snad neporušuji lékařské tajemství, ale nikdy jsem u nikoho neviděl na vlastní oči mohutnější a tak dlouhotrvající „šavli“ (odborně vomitus), než u vítěze oné „čtvrtky“ Franz-Petera Hofmeistera (45,73). Karel, který prohrál titul o pár centimetrů, běžel vítězná kolečka a zdravil se s frenetickým publikem a chudák zmíněný vítěz si ve strahovském tunelu dlouho „povídal“ se šedivým plechovým košem na odpadky...

Prvním vašim medicínským oborem byla anesteziologie, pak jste si přidal gynekologii s porodnictvím a oba obory jste nakonec úspěšně propojil. Zavedl jste metodu epidurální analgezie u porodu. Proč jste se rozhodl

stáž mně nebylo ještě ani v roce 1989 povoleno vyjet.

Nakonec se několik let trvající nevhoda na začátku mého medicínského rozjezdu překlopila ve výhodu. S poměrně velkým úsilím se podařilo ve velmi konzervativním oboru, jakým porodnictví bezpochyby je, zavést zcela novou metodu pro regulaci porodních bolestí respektive proti stresu do běžné rutinní praxe...

U vás na klinice u Apolináře říkají, že s vaším příchodem je v porodnici ticho, do té doby se rozléhal po celé dny bolestivý křik rodičích maminek. Je to díky takzvanému „bezbolestnému“ porodu? V čem je výhoda epidurální analgezie?

Naše klinika je jednou z nejdéle otevřených porodnic na světě. Tradičně se tato porodnice v naší zemi podílela na rozvoji analgezie a anestezie u porodu. Zavedení a další

rozvoj epidurální analgezie u spontánního porodu probíhal také právě na této klinice. Epidurální analgezie přináší pro spontánní porod celou řadu výhod. Je dnes jednoznačně považována za analgeticky neúčinnější prostředek na mírnění porodního stresu. Je bezkonkurenčně výhodná pro celou řadu těhotenských a porodnických nepravidelností. Je dokonce vědecky prokázáno, že děti matek, které využily u svého porodu epidurální analgezie, mají lepší poporodní kondici než děti matek, které rodily bez jakékoliv bolesti tisíců prostředků tzv. zcela přirozeně.

Je rozdíl v průběhu těhotenství a při porodu mezi ženou sportovkyní a nevíčičí?

Záleží na druhu a intenzitě provozovaného sportu. Vyšší fyzická zdatnost ženy je u porodu prospěšná, ale všeho moc škodí.

Vrcholové sportovkyně mívají vyšší práh bolesti a umějí lépe zvládat fyzickou zátěž. Na druhé straně mají obvykle velmi vytrénované svalstvo trupu a zejména v pávní. Nadměrná pevnost svalů porodních cest, obzvláště pánevního dna, může být někdy problémem pro složitý komplex pohybů, který plod během porodu musí u člověka vykonávat. Jinak obvykle rodí např. jezdkyňe na koních, cyklistky, jinak lyžařky, plavkyně či atletky. Ale i mezi atletkami může být rozdíl. Snadněji rodí např. mílařky či vytrvalkyně než třeba koulařky. Ale to je vše jen statistika. Velmi záleží na genetických, rodinných dispozicích. Je prokázáno, že žena má geny, které zodpovídají za průběh porodu. Dcery velmi často rodí hodně podobně jako jejich matky.

Jak dlouho může těhotná sportovkyně závodit, trénovat a kdy po porodu se zase může ke svému sportovnímu zatížení vrátit?

Sport je velmi vhodným doplňkem pro psychickou i fyzickou kondici těhotné. Ale každá žena sama musí více než jindy rozumně zvážit své schopnosti a možnosti. Zejména s ohledem na svoji kondici a pohybovou aktivitu před těhotenstvím. Je nesmyslné, aby si žena v těhotenství dala za cíl dohnat své předchozí nicnedělání.

Záleží na druhu sportu a intenzitě podávaného výkonu a také na termínu těhotenství. Sport, pohybová aktivita je obecně vynikající prevencí řady problémů, které se mohou v těhotenství vyskytnout, jako bolesti zad, vysoký tlak, nadváha a s ní související drohotné následky, ale třeba i špatná nálada.

Na druhé straně v těhotenství platí některá omezení, zejména s ohledem na plod. Těhotná žena by neměla cvičit a trénovat až do úplného vyčerpání, její tělesná teplota v důsledku námahy nesmí překročit 38 °C, výkon nesmí vyvolat vysokou kardiiovaskulární zátěž a dlouhodobé zvyšování nitrobřišního tlaku se zdržováním dechu. Snižuje se tím průtok krve dolní polovinou těla a zhorší se krevní zásobení plodu kyslíčenou krví. U těhotné nesmí docházet k prochlazení a provlhnutí, zvláště za větrného počasí, vzniká nebezpečí zánětu močových cest a tím i riziko předčasněho porodu. Rizikový je pobyt ve vysokohorském prostředí nad 2 500 m n. m., kdy je snižená dodávka kyslíku plodu. Nikdy by během sportu nemělo být u těhotné ženy riziko pádů a nárazů, které by způsobily zranění břišní dutiny, zhmoždění břišní stěny, např. při lyžování.

Každé zranění, které je léčeno podáváním léků, může ohrozit plod.

Jsou některé sporty či druhy cvičení, které byste ženě, vzhledem k její roli matky, nedoporučovali?

Existují sporty, které jsou pro těhotnou ženu, resp. zejména její nitroděložně uložené dítě, rizikové, nevhodné nebo dokonce škodlivé. V těhotenství se nedoporučuje, ba zakazuje potápění, skoky do vody, míčové hry jakéhokoliv druhu, silové sporty, jako je vzpírání a vrhy, dále všechny namáhavé vytrvalostní výkony, jízda na koni, squash, jízda na kanoji, windsurfing apod.

Z pohledu odborníka, může vyhrát Bára Špotáková potěť olympiádu?

Podle toho, jak jsem měl Báru Špotákovou možnost poznat, tak tato žena může vyhrát olympiádu ještě několikrát. Je fyzicky, ale zejména i duševně tak silnou osobností, že pokud ji nezradí právě zdraví, má před sebou ještě velkou sportovní budoucnost.

Které vlastnosti sportovce jsou podle vás pro vrcholný úspěch rozhodující?

V prvé řadě genetické předpoklady, talent. Jedinec musí být odpovídajícím způsobem fyzicky, biomechanicky uzpůsoben. Jeho organismus musí být odolný vůči stresu. Sportovec, zejména vrcholový, musí být i duševně velmi konzistentní. Vedle pracovitosti sem patří i schopnost odpovídající motivace. V neposlední řadě musí mít každý sportovec štěstí na dobrého trenéra, který by měl umět všechny zmíněné aspekty poskládat jako puzzle do jednoho obrazu.

Jaký recept máte na to stát se úspěšným lékařem?

Záleží na lékařském oboru. V případě chirurgických oborů je vedle duševní připravenosti nutná i dobrá fyzická kondice. Jinak

se vlastnosti hodně kryjí s výše uvedenými vlastnostmi úspěšných sportovců. U svých kolegů, kteří jsou pacienty velmi žádaní nebo svým objevem či novým lékařským postupem posunuli svůj obor pozitivním směrem, je téměř vždy nepřehlédnutelná dominující práce bez ohledu na čas a často i peníze. U těchto svých kolegů je dále zřetelné, že je práce baví a že jsou jí zcela oddáni. Na těžkého pacienta nelze zapomenout odchodem z nemocnice nebo ambulance, dokonce ani během dovolené. Jako zcela zásadní vlastnost lékaře ovšem považují pokoru. Když někoho léčím nebo operuji, ani při sebevětší soustředěnosti není nikdy zaručen 100% výsledek úspěchu. Do poslední chvíle by lékař měl počítat, že biologie „matka Příroda“ může předložit osudu jeho pacienta nejedno nemilé překvapení.

Vzpomínám na slova jednoho významného profesora z ORL... „klidně spím pouze tehdy, pokud druhý den neoperuji“. Čtěl tím říká, že se na operaci lékař musí soustředit. Často si i několikrát, třeba před spaním, předem v hlavě přehrává, jak a co bude pravděpodobně dělat a hlavně se i v duchu připravuje na řešení možných komplikací, které tělo pacienta může nastražit. A ani po operaci není vyhráno. Po každém léčebném nebo dokonce i preventivním výkonu může nastat nečekané krvácení či zánět apod. Operovaná část těla může být anatomicky v pořádku, ale její funkce nemusí splňovat očekávání atd.

Více než výmluvným příkladem je práce porodnictví. Dlouhé měsíce zcela klidně probíhající proces těhotenství, kdy všichni zcela automaticky očekávají jediný výsledek – narození zdravého miminka, se může zejména na porodu během minut zdramatizovat, že je rázem ohroženo zdraví či dokonce život matky i dítěte. Dnes se tak stává v Evropě v řádu promile, ale statistika postiženou rodinu nezajímá. Z mnoha směrů musí mít i lékař také již zmíněné ŠTĚSTÍ. |

pro specializaci porodnictví a co vás přivedlo k zavádění epidurální porodní analgezie?

Pro lepší pochopení musím vysvětlit kostrbatý začátek mé profesní kariéry. Ani ve světě není běžně, aby porodník bez anesteziologa sám podával tak sofistickou metodu, jakým je epidurální blokáda.

V době ukončení mého studia v polovině 80. let byly všechny chirurgické obory považovány za atraktivní a byl o ně velký zájem. O zařazení do jednotlivých oborů v konkrétních nemocnicích téměř vždy rozhodovaly jiné kvality než dosažené studijní nebo pracovní výsledky. Vzhledem k tomu, že jsem nebyl v KSČ a neměl ani vlivnou protekci, mně byly nabídnuty tzv. neatraktivní obory – patologie, radiodiagnostika, anesteziologie apod. Protože jsem však chtěl dělat některý z chirurgických oborů, tak jsem si vybral

z nabízených variant právě anesteziologii, protože měla k chirurgii nejbližší. Posléze jsem dokonce na chvíli zaváhal, jestli u tohoto krásného oboru nezůstanu natrvalo. Měl jsem velké štěstí na svého prvního primáře. Ten mě ve velmi krátké době umožnil poznat a zvládat dovednosti v té době u nás téměř nepoužívaných metod regionální anestezie.

A tak, když se po několika letech čekání objevilo volné místo v oboru gynekologie a porodnictví, jsem přece jen nakonec do chirurgického oboru přestoupil. Už s jasnou vidinou, že se pokusím své praktické dovednosti aplikovat i u spontánního porodu.

Měl jsem pouze útržkovité zprávy z odborné literatury, i ta byla mimochodem v té době ještě jen obtížně dostupná, že se tak děje ve zdravotnických rozvinutých zemích na západ od našich hranic. Na oficiální odbornou

- 1/ S atlety Dvořákovými a jejich dvojčaty
- 2/ Robert Zmčlík se svými dětmi
- 3/ Roman Šebrle s novorozěným synem Štěpánem
- 4/ Kresba Milana Kounovského „Matka Špotyna“

Vítězství zůstala na Julisce

Ani plejáda kvalitních zahraničních soupeřů neobrala atlety Dukly na jejich domácím stadionu o vítězství. Překážkářka Zuzana Hejnová, čtvrtkař Pavel Maslák i oštěpař Vítězslav Veselý triumfovali ve svých disciplínách při jubilejním 20. ročníku Memoriálu Josefa Odložila, který hostila promoklá Juliska v pondělí 10. června.

Když vrcholila soutěž oštěpařů, loňský vítěz Diamantové ligy Veselý už stál se svým trenérem Janem Železným za sektorem. Ne snad proto, že by neprošel mezi elitní osmičku, naopak. Hodem z první série už měl triumf prakticky jistý.

Dva hody a odpočinek

Po třítydenní závodní pauze od návratu ze závodů v Číně hned v první sérii poslal oštěp do vzdálenosti 86,94 m, čímž vylepšil svůj nejlepší výkon sezony. Veselý ještě divákům předvedl jeden hod, rovněž za 85 metrů, pak už jeho zápis zdobily jen pomlčky značící vynechané pokusy.

„Přemýšlel jsem o tom už přes den, jak se k závodu postavím,“ popisoval úřadující mistr Evropy. „Pořád mám trochu problém s achilovkou, tak jsem se bál, aby se v tom počasí ještě nezhoršila, protože mě čekaly další závody. Na druhou stranu jsem chtěl něco divákům na domácím stadionu předvést,“ vyprávěl Veselý, jenž zvítězil s více než šestimetrovým náskokem.

Jeho dilema pomohl rozřešit úvodní dlouhý hod. „To mi nahrálo a mohl jsem skončit dřív. Přece jen už nejsem nejmladší a házení

v téhle zimě mi nedělá úplně dobře,“ pousmál se třicetiletý oštěpař.

Program měl řádně nabitý. O tři dny později závodil na Diamantové lize v Oslu a o víkendu už zase na mistrovství republiky v Táboře. „Pomohlo, že jsme přitřenovali. Hlavní je,

aby vydržela achilovka. Teď ji cítím, ale nemezuje mě při házení,“ dodal.

Hejnová si nadávala

Zuzana Hejnová startovala na Julisce při Memoriálu Josefa Odložila poprvé v roli domácí závodnice a hned prodloužila svoji letošní neporazitelnost. S komfortním náskokem si doběhla pro vítězství v čase 54,55 s, přesto si bronzová medailistka z olympiády Zuzana Hejnová po doběhu nadávala.

Vyčítala si zadržení před poslední překážkou. „Zbytečně jsem přidala, vůbec nevím proč a na konci trochu vytušla. Prostě to byl zkrat, přestala jsem myslet na svůj běh

a zkazila to,“ zlobila se na sebe. „Mohla jsem běžet pod 54 vteřin,“ uvědomovala si.

Co Hejnovou tak vystresovalo? „Poslouchala jsem hlasatele, jak říká, že vedu, ale za mnou je Denisa Rosolová a přebíháme překážky stejně. Rekla jsem si, že něco nehraje a zapomněla na svůj běh a rytmus. Skoro jsem se zastavila. Hrozný,“ hořekovala svěřenkyně Dalibora Kupky, která zdobila plakát zvoucí na Julisku.

V cílové rovině už přitom měla na nemocí oslabenou Rosolovou slušný náskok. „Jenže to už hlasatel neřekl,“ pousmála se Hejnová. „Říkala jsem si, že jsem pitomá a ještě mě někdo před koncem předběhne, naštěstí se to nestalo,“ prohlásila s úlevou. Druhá nakonec doběhla Britka Elidh Childová v čase 55,12 s.

Maslákovi liják nevadil

Svůj nejrychlejší čas sezony si na Julisce vylepšil mistr Evropy Pavel Maslák, čtvrtku vyhrál za 45,40 s o jedenáct setin před dotírajícím Jarrinem Solomonem z Trinidadu a Tobaga. „Čas odpovídá mé aktuální formě. Děšť mi ani tolik nevadil, hlavní bylo, že nefoukalo a nebyla zima,“ zhodnotil podmínky na Julisce, které se od prudkého lijáku v době konání Dukla mítniku postupně vylepšovaly, v závěru memoriálu přestalo pršet úplně.

Mušské tyčce sice vládl favorizovaný bronzový olympijský medailista Raphael Holzdeppe z Německa, jenž překonal 582 cm, ale spokojení mohli být i oba nejlepší čeští tyčkaři. Jan Kudlíčka zopakoval 570 cm a opět útočil na český rekord. „Rozcvičování bylo dobré, ale pak už jsem se necítil moc dobře. Je

pozitivní, že i za toho stavu dokážu skočit 570. Na rekord chyběla ta správná lehkost, ale nemůžu být nespokojený,“ popisoval.

Balner s limitem

Radoval se i jeho tréninkový parták Michal Balner, který splnil B-limit pro mistrovství světa v Moskvě výkonem 560 cm. „Už od návratu ze soustředění na Kanárských ostrovech jsem věděl, že když zůstanu zdravý, limit padne. Jenom jsem potřeboval trefit závod, kdy budu mít vítr do zad a pokud možno bez deště,“ vyprávěl svěřenec Bole-slava Patery. „Ale vím, že mám ještě na víc,“ ujišťoval Balner. „Teď můžeme jet ve dvou na soustředění před šampionátem, to je vždycky lepší,“ těšil se Kudlíčka.

Hlavní závod memoriálu na 1 500 metrů vyhrál Etiopan Soresa Fida v čase 3:37,23, v taktickém běhu skončil Jakub Holuša osmý za 3:42,73. |

1/ Zuzana Hejnová s číslem 1
2/ Pavel Maslák – vítěz závodu na 400 m
3/ Hvězdy Dukly – Kudlíčka, Holuša, Šebrle, Maslák a Veselý
4/ Ministr obrany Vlastimil Pícek předává ceny Pavlu Maslákově

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

Vrhači a Hejnová vládli tabulkám

Čeští atleti shlíželi v úvodu sezony na své soupeře pěkně shora. Hned čtyři zástupci pražské Dukly se objevili na čele světových tabulek.

Nejprve ohromil koulařský svět výkonem ze soustředění v jihoafrickém Potchefstroomu 21,47 m bronzový medailista z halového mistrovství Evropy v Göteborgu Ladislav Prášil. „Vést tabulky bylo příjemné, nikdy jsem v takové situaci nebyl. Ale tušil jsem, že mě někdo brzo přehodí,“ uznal. Za 21 metrů se o čtyři centimetry dostal i na mistrovství republiky.

Kladivář Lukáš Melich se do čela tabulek dostal v Tokiu hodem dlouhým 79 metrů, dalších 19 centimetrů přidal v Kladně a v polském Štětíně dokonce poprvé přehodil osmdesátku.

Oštěpařský mistr Evropy Vítězslav Veselý předvedl nejdelší výkon sezony hned na úvodní Diamantové lize v Dauhách 85,09 m a přetahoval se o pozici aktuální světové

jedničky s Finem Terem Pitkämäkim. V přírodních soubojích měl navrch, po Kataru dokázal vyhrát i v norském Oslu.

Rychlým časem 54,41 s v americkém Des Moines začala sezona na překážkách Zuzana Hejnová a vytrvale zrychlovala, když ovládla první tři své mítinky Diamantové ligy. Do životní formy se dostal také tyčkař Jan Kudlička, jenž vytrvale atakoval český rekord

VESELÝ: Jsem rád, že jsem nevyšuměl

Forma z loňského roku, kdy vyhrál mistrovství Evropy i Diamantovou ligu, oštěpaře Vítězslava Veselého přes zimu neopustila. I přes trable s achilovkou vyhrál dva ze svých tří úvodních startů v Diamantové lize, jednou byl druhý.

To je slušný vstup do sezony, co říkáte?

Můžu být spokojený s umístěními i metry. Daří se mi navázat na loňskou sezonu. Přitom se stává, že někomu jedna sezona vyjde a pak vyšumí, jsem rád, že se mi to nestalo. Těžší je udržet si vysoký standard. Z Afriky jsem přiletěl dobře připravený, tak by to mělo být ještě lepší.

Jen achilovka vám trochu průběh sezony komplikuje.

Trochu ano, naštěstí mě při házení neomezuje. Chci se dát do pořádku, abych stabilně házel někam za 86 metrů a občas oštěp někam uletěl.

Je pro vás důležité být první ve světových tabulkách?

Jestli je člověk první nebo druhý, nehraje takovou roli, i když samozřejmě je to jedna z met, po které člověk při závodech pokukuje. Nejdřív výkon roku, pak osobák a třeba i ta devadesátka.

Překvapuje vás, v jaké formě letos hází Fin Tero Pitkämäki, jenž se vloni připravoval i s vaší skupinou?

Tero je v dobré pohodě, myslím, že bude mít povedenou sezonu a naváže na výsledky, jaké měl dřív. Naopak Andreas Thorkildsen spíš pořád dělá technické chyby, nemá živé nohy a oštěp mu neletí. |

HEJNOVÁ: Neporazitelná nejsem

Pět startů na čtvrtce překážek, pět vítězství. Suverénní vstup do sezony předvedla překážkářka Zuzana Hejnová. A to proti sobě měla kompletní světovou špičku!

Může vás vůbec někdo zdolat?

To může vždycky, určitě nejsem neporazitelná. Záleží na rozpoložení v daném okamžiku, jak vám závod sedne. Ale vím, že na tom jsem dobře. Věřím si víc, ta vítězství posilují. Do závodů jdu s jinou hlavou než vloni.

Pomyslíte po třech vítězstvích v Diamantové lize i na celkový triumf?

Není to tak, že bych na něj nějak usilovně myslela, ale jsem ráda, že mám v celkovém hodnocení náskok, pak už by se to těžko dohánělo. Když budu dál takhle bodovat, jen dobře, ale soupeřky se budou určitě zlepšovat.

Vy ne?

Já samozřejmě taky, nebudou to se mnou mít jednoduchý! (úsměv)

Asi jste ráda, že dlouhé cesty do Asie a Ameriky už máte za sebou.

Je to tak, cestování je fakt náročný. Naštěstí když člověk letí businessem, tak si odpočine a vyspí se víc, to se dá vydržet. |

- 1/ Koulař Ladislav Prášil
- 2/ Tyčkaři Dukly Michal Balner a Jan Kudlička
- 3/ Výškař Jaroslav Bába

Text: Michal Osoba
Foto: Ivana Roháčková

582 cm. V nominaci na mistrovství světa ho doplnil i tréninkový parťák Michal Balner.

Čtvrťkař Pavel Maslák si v Turnově vylepšil osobní rekord na nemistrovské třístovce na 32,34 s a po smolném vstupu do sezony, kdy ulil start v Šanghaji, postupně zrychloval i na své hlavní trati.

Desetibojař Adam Sebastian Helcelet se i ve značném nečase na slavném mítinku v Götzsisu blýskl osobním maximem 8 075 bodů a čtvrtým místem. Bývalého světového rekordmana Romana Šebrleho už naopak žádný další desetiboj nečeká. První desetibojař,

ktejř pokořil hranici 9 000 bodů, vyhrál olympiádu, stal se mistrem světa a zařadil se mezi legendy českého sportu, oznámil 21. června ve svých 38 letech konec vícebojařské kariéry. Rozloučil se na zaplněném atletickém stadionu při Zlaté třetí v Ostravě.

Muži Dukly vrátili český klub do elitní skupiny Poháru mistrů evropských zemí. Ve slovenské Dubnici vyhráli s desetibodovým náskokem před izraelským týmem Maccabi Tel Aviv. První místa si připsali mj. Melich, Balner, výškař Jaroslav Bába či středotraťáři Miroslav Burian s Janem Kubistou. |

1

2

3

MELICH: Další cíl? Český rekord

Povedený vstup do sezony korunoval kladivář Lukáš Melich na mítinku v polském Štětíně, kde poprvé v životě přehodil o 28 centimetrů vysněnou osmdesátku. Na oslavy ale nebyl čas, sedl do auta a z Polska mířil do Tábora na mistrovství republiky.

Pocítil jste velkou úlevu, když konečně osmdesátka padla?

Obtesával jsem ji dlouho, už i v tréninku, každý se ptal, kdy to padne. V Polsku byly výborné podmínky, dobrá konkurence a sedlo mi to. Do finále jsem šel ze sedmého místa, poslední dva pokusy už byly dobré. Dokázal jsem se sebrat a zabojoval o vítězství.

Myslíte ještě na víc?

Když jsem viděl ty hody na videu, je tam slušná rezerva. Splnil jsem si dlouhodobý sen, ale sezona pokračuje a pro mě je důležité, abych tohle předvedl v Moskvě.

Výsledky z úvodu sezony vás tam budou pasovat na medailového kandidáta...

Je to za dlouho, bude těžké udržet tu formu.

Ted' pomyslíte na český rekord jako další cíl?

Dá se říct, že ano. Ještě chybí metr, což je v těchto vzdálenostech sice daleko, ale když budou dobré podmínky, tak na to určitě mám. |

Byl to jeden z nejstudenějších květnových víkendů a ve Vysočina Areně panovaly v podstatě stejné teploty, jako když se tam v únoru konalo mistrovství světa v biatlonu. Tentokrát se ale na tratích bez technického sněhu proháněli cyklisté při Světovém poháru horských kol.

Nadějný Cink zastoupil Kulhavého

Do sportovního areálu poblíž Nového Města na Moravě přišlo navzdory necyklistickému počasí na bikové hvězdy diváků pozeňaně. Nedělní závod cross country sledovalo úctyhodných 15 000 fanoušků, kteří byli zvědaví hlavně na olympijského vítěze Jaroslava Kulhavého.

Jeho nadějnou formu signalizovalo o týden dřív třetí místo z německého Albstadtu, kde se kolotoč Světového poháru rozběhl. Na Vysočině se však k závodníkovi podporované Dukle obrátilo štěstí zády a závod dokončil po nepříjemném pádu se ztrátou šesti minut na vítězného Švýcara Nino Schurtera až na 26. místě. Výpadek české jedničky ovšem dokázal umístěním v elitní desítce nahradit dvaadvacitiletý Ondřej Cink.

Kulhavý s Cinkem se po startu zařadili do vedoucí osmičlenné skupiny, ale nejlepší český cyklista se v ní na rozdíl od mladšího kolegy dlouho neudržel. Osmadvacitiletého

držitele veškerých bиковých poct přibrzdil v úvodu pád, ve třetím kole se pak na kamenitém úseku poroučel k zemi podruhé a ze země se zvedal jen těžko.

„Narazil jsem si koleno a zápěstí a tím pro mě závod vlastně skončil. V podstatě jsem nebyl schopný jet a závod jsem dokončil hlavně kvůli divákům, kteří mě do Nového Města přijeli povzbuzovat. Stát se to někde jinde, tak bych už nepokračoval,“ vykládal za cílem potlučený a promrzlý šampion, který v dalším průběhu cross country riskoval i další karamboly, protože bolestivě naražené levé zápěstí ho limitovalo ve sjezdech, a když víc zabral, píchalo ho v koleno.

„Cítím směs bolesti, naštvání a smutku, protože se mi to bohužel přihodilo doma. S tím se ale nedá nic dělat, snad se mi podaří

na tenhle závod rychle zapomenout,“ pokračoval biker týmu Specialized Racing, který loni skončil v Novém Městě druhý, o rok dřív tam zvítězil. Mohl tak aspoň popřát ke skvělému výsledku Ondřeji Cinkovi. „Jsem rád, že mě zastoupil, když pro mě po pádu závod skončil. Ondra zajel super výsledek a konečně jsme ve špičce dva, a to je hodně pozitivní.“

Nakonec se ukázalo, že si Kulhavý z Nového Města neodvezl vážnější zranění a už o dva dny později startoval v tradičním závodě Pražské schody, kde skončil devátý. „Chtěl jsem si hlavně otestovat, jak na tom budu po pádu v závodě, protože v tréninku člověk podvědomě nepracuje naplno. Koleno

vydrželo a už mě v něm ani nepíchalo, ruka mě přestala bolet hned v pondělí. Jsem rád, jak to všechno nakonec takhle dopadlo a můžu se v klidu dívat do druhé části sezony,“ dodal.

Loňská světová jednička jezdců do 23 let a nováček elitní kategorie Ondřej Cink si počínal na trati zkušeně a nebyl na něm znát respekt z velkých jmen. Postupem času sice ztrácel tempo a v posledním okruhu přišel o páté místo, které představuje účast na slavnostním ceremoniálu, ale na spokojenosti mu to příliš nesebralo.

„Trošku mě to mrzí, ale opravdu jenom málo. Šesté místo je pro mě fantastický výsledek, nejlepší v kariéře. V konci mi už chyběla vytrvalost, nemám ještě sílu do posledního kola,“ povídal loňský mistr světa i Evropy do 23 let. V závěru závodu ho už braly křeče do nohou. „Ve finiši jsem si ještě

můžu šesté místo ve Světovém poháru ještě zlepšit. Teď jsem se dostal do společnosti lidí, kteří jsou v tomhle sportu hrozně vysoko. Myslím, že se s nimi potřebuji minimálně dva roky utkávat, abych srovnal krok a mohl s nimi rovnocenně jezdit i v dalších závodech,“ přemítal velký cyklistický talent.

Jako druhý Čech se v cíli objevil na dvacátém místě Jan Škarnitzl, ale z jeho slov bylo zřejmé, že myslel na lepší výsledek. „Doufal jsem, že zajedu líp. Byl to domácí závod, ale nepotkal jsem se s dobrou formou. Jednu chvíli jsem byl kousek za patnáctou příčkou, ale pak jsem se začal kousat a musel zvolnit, abych závod vůbec dojel,“ poznamenal šestadvacitiletý olympionik.

Hned v následujícím, ale typově odlišném závodě – Pražských schodech – se už s formou potkal a dokázal v silné konkurenci zvítězit. „Nevěděl jsem, jak na tom budu

dobře. „Byla jsem přesvědčená, že to bude super. Jenže jsem se ve svých odhadech přepočítala, prostě selhaly moje pocity. Z kopce bylo všechno v pořádku, sjezdy jsem si docela užívala, ale ve stoupání – i když mě fanoušci skvěle povzbuzovali – jsem se první kola trápila,“ krčila rameny členka týmu Specialized Racing. |

musel hrábnout, abych uhájil šesté místo,“ přiznal člen Multivan Merida Biking Teamu.

Velice ho však potěšila skutečnost, že se postaral o nejlepší český výsledek celého bikového víkendu. „Těžko se dá popsat, co jsem cítil, když jsem předjížděl Jardu. Jel jsem, co to šlo, a pak už ho za sebou neviděl. To mě hrozně namotivovalo, asi to byl můj vrchol sezony,“ pokračoval v euforii Cink, který loni v Novém Městě triumfoval v mladší kategorii.

„Nové Město je moje nejoblíbenější trať a já byl dobře připravený. Nevím, jestli letos

po Novém Městě, kde jsem nechal úplně všechno a trochu se trápil. Jsem spokojený, ale je strašná škoda, že mi to takhle nejelo v neděli,“ krčil rameny člen české stáje Sram Rubena Trek. „Dneska to bylo lepší, takové závody mi asi sedí.“

Tereza Huříková věřila, že se umístí v první patnáctce. Jenže skončila až třináctá, a proto nemohla být spokojená. Přitom se před závodem ve Vysočina Areně cítila

- 1/ Tereza Huříková
- 2/ Jan Škarnitzl
- 3/ Jaroslav Kulhavý a Ondřej Cink na pražských schodech

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

REKORDNÍ RAČICE viděl ministr

Historických výsledků dosáhli rychlostní kanoisté Dukly v závodech Světového poháru na kanálu v Račicích. Během druhého květnového víkendu vybojovali senzačních osm medailí. Nejcennější z nich jsou tři kovy z olympijských disciplín, které získaly vítězný čtyřkajak a deblkánoe a stříbrný singlkanoeista Martin Fuksa na trati 1 000 metrů.

Po medaili čtyřkajaku z her v Londýně to byl další důkaz o vzestupu české rychlostní kanoistiky, kterou táhne Dukla. Zářily dvě lodě v olympijském složení. Čtyřkajak Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál, Jan Štěrba i deblkánoe Jaroslav Radoň, Filip Dvořák zvítězily se suverénní převahou. Na startu byla přítom velmi solidní konkurence, deblkánoe například porazila dvě silné německé lodě, včetně olympijských vítězů Kretschmera s Kuschelou. Přidal se také kanoista Martin Fuksa, který do posledních metrů bojoval s olympijským šampionem Sebastianem Brendelem.

Úspěchy však pokračovaly i na neolympijských tratích, na nichž reprezentace získala dalších pět medailí.

„Nikdy v novodobých ani starodobých dějinách české či československé rychlostní kanoistiky jsme nezískali na závodech Světového poháru tolik medailí jako za jedině dopoledne dnes,“ radoval se předseda sekce rychlostní kanoistiky Českého svazu kanoistů Jan Boháč po trojím úspěšném útoku na stupně vítězů v olympijských disciplínách. „Všechny naše medaile získali závodníci Dukly Praha a je fajn, že pod dohledem svého nadřízeného – ministra obrany Vlastimila Picka, který tak na vlastní oči viděl, jak emotivní je vyhrávat Světový pohár.“

Několik závodníků získalo víc medailových umístění. Martin Fuksa kromě stříbra na kilometru vyhrál pětistovku a skončil také na čtyřkánou na 1 000 metrů, kdy s ním jeli také Dvořák, Radoň a Tomáš Janda.

„Kdyby mi někdo před Račicemi řekl, že získám tři medaile, tak bych mu rozhodně nevěřil. Myslel jsem, že by to mohlo dopadnout na pětistovku a také se čtyřkánou,“ líčil Fuksa. „Zlatá je zlatá a je jedno odkudoliv. Je to krásná třešnička na dortu. Ze sportovního hlediska si však nejvíce cením stříbra z kilometru. Přece jen je to olympijská trať.“

Hned třikrát se radovali také Dvořák s Radoněm, kteří kromě deblkánového vítězství na olympijském kilometru a stříbru

na čtyřkánou spolu skončili třetí na dvoustovce. Kajakář Josef Dostál zase kromě čtyřkajaku byl ještě třetí v singlu na pětistovce. Radostnou bilanci doplnila navíc kajakářka Anna Kožíšková bronzem na kilometru.

- 1/ Kanoista Martin Fuksa
- 2/ Stříbrná čtyřkánoe a zlatý čtyřkajak
- 3/ Ředitel ASC DUKLA Přišćák, ministr obrany Pícek a ředitel odboru sportu Odvárko
- 4/ Čtyřkajak Havel, Štěrba, Dostál a Trefil

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Ivana Roháčková

Mistrovství Evropy ve španělské Seville přineslo medailový úspěch dvěma lodím Dukly. Skifář Ondřej Synek vyhrál a zopakoval tak svůj triumf z roku 2010. Čtyřka bez kormidelníka lehkých vah Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Ondřej Vetešník, Jan Vetešník prohrála jen s Dany a vybojovala stříbrnou medaili.

Výsledky dukláků:

ME Sevilla, Španělsko

1. Ondřej Synek (skif)
2. Miroslav Vraštil, Jiří Kopáč, Ondřej Vetešník, Jan Vetešník (4- LV)
6. osmiveslice s kormidelníkem
11. Jan Andrlé, Michal Plocek (dvojskif)
12. Petr Vitásek, Petr Ouředníček, Martin Basl, Adam Štěrbák

Dvě veslařské medaile ze Sevilly

Pro české veslaře byl evropský šampionát prvním významným mezinárodním závodem sezony. V Seville sice vládlo teplé a suché počasí, závodníkům ale zároveň situaci komplikoval silný vítr.

„Dnes i včera foukal uragán,“ hlásil Ondřej Synek po finálové jízdě. „Foukalo proti, rozdíl byl větší. S trenéry jsem dodržel taktiku, na které jsme se dohodli. Snažím se všem ujet, abych měl klid v konci, kdy dochází síly a vznikají technické chyby, tzv. krabi. Může to zastavit loď a všichni vás předjedou.“

Synek se musel mít v Seville na pozoru především před zkušeným Němcem Marcelem Hackerem, který tři týdny před evropským šampionátem na regatě v Essenu překvapivě porazil bronzového olympijského Alana Campbella z Velké Británie.

„Taktika byla nepustit Hackera před sebe od začátku, pak už neměl šanci. Chtěl jsem

mít dostatečný náskok, abych si mohl závěr kontrolovat,“ říkal Synek. „Hacker byl připravený suprově. Mám radost, že jsem ho porazil. Znamená to, že mám odtrénováno dobře. Zatím to jede.“

V Seville se Synkovi zjevil také nový silný soupeř. Třetí totiž skončil šestadvacetiletý Nizozemec Roel Braas.

„Přibyl mi nový soupeř,“ hodnotil Synek. „Bude nepříjemný, až bude normální hladina bez větru. Na mistrovství světa bych ho viděl na pomezí finále A a B. Ale občas jsou tihle soupeři nepříjemní. Kousnou se, když je člověk nečeká, a najednou jsou vedle vás. Uvidíme, jak se s tím popere.“

Kromě rovněž medailové lehké čtyřky bez kormidelníka se dařilo i osmiveslici ve složení Matyáš Klang, Jakub Podrazil, David Jirka, Jan Pilc, Milan Doleček, Petr Melichar, Jakub Koloc, Kornel Altman a kormidelník

Oldřich Hejdušek, která skončila v A finále šestá.

Povedený comeback tak slavil legendární kormidelník Oldřich Hejdušek, který se do závodní lodě vrátil v pětadesáti letech po roce a půl. V předminulé sezoně sice své místo přepustil talentovanému Martinu Šumovi, jenže ten vyrostl a už není schopen vyhovět tvrdému váhovému limitu 55 kilogramů.

„Není to tak dlouho, co jsem to zkoušel. Z kormidelnického hlediska je to normální. Spíš ta váha, protože jsem s tím nepočítal...“ říká Hejdušek. „Předal jsem to mladému. Vloni jsem si v klidu papal a přibíral. Teď jsem se do toho musel ponořit a čtyři kila shodit. Jinou možnost jsme ale neměli.“

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: František Piškule a Silvie Šúrová

Začátek poolympijské sezony se pro Davida Svobodu nevyvíjel bezproblémově. Na přípravu si olympijský vítěz v moderním pětiboji stěžovat nemohl, ale v závodech se osmadvacetiletému členu Dukly Praha hlavně ze zdravotních důvodů nedařilo. A tak své snažení zaměřuje na vrcholy druhé části sezony – mistrovství Evropy a mistrovství světa.

LÉČBA ŠOKEM

– láhví od slivovice

Jak se ohlížíte za úvodem sezony?

Koncem loňského roku jsem začal kvůli poolympijským povinnostem trénovat docela pozdě. Když jsem ale koncem ledna odjížděl na soustředění do USA, už jsem byl v normálním provozu. V Coloradu jsem se pak během krátké doby dostal do dobré formy. Bylo to sice takový surový a v technických disciplínách nevytvořený, ale po prvních dvou startech ve Světovém poháru jsem se necítil špatně.

Jak jste si v nich vedl?

V Palm Springs to byl trochu experiment. Odcestoval jsem do místa závodu na úrovni hladiny moře z Colorada, které leží ve dvou tisících metrech, a chtěl si vyzkoušet, jak můj organizmus reaguje na aklimatizaci.

Obecně platí, že třetí den po návratu z hor je na tom člověk fyzicky nejhůř a pak se zvedá. Den po příletu jsem byl v semifinále úplně bombovej, všechno se mi povedlo, ale po dni volna na mě třetí den přišel útlum. Byl jsem malátný, ospalý a skončil dvanáctý. Pokud bych neexperimentoval, mohl bych být mezi nejlepšími, protože jsem měl formu. V Coloradu jsem se pak připravoval i na druhý závod. V něm už jsem nic netestoval, do Ria odjel s předstihem a dobře se aklimatizoval. Závod však ovlivnil jiný faktor – chytla mě záda. To mi vadilo hlavně při plavání, protože jsem nemohl dělat kotoulové obrátky a nakonec skončil celkově devátý. Paradoxní je, že záda jsou hlavně kvůli šermu pro pětibojaře metlou, ale já s nimi dosud žádné problémy neměl. Potkalo mě to až v Riu a nejhůřší bylo, že jsem to nečekal.

Po návratu jste vynechal závod v Budapešti. To vás ještě trápila záda?

Bolest přešla, a to mě naplnilo optimismem. Věřil jsem, že by všechno mohlo fungovat možná ještě líp než loni. Těšil jsem se, že konečně začnu bouchat pořádný výsledky, jenže po pár dnech jsem v průběhu dubna onemocněl. Zhruba tři týdny jsem plápolal v polovičním tréninku. Byla to taková jarní viróza, která začala úplně nevinně – nachlazením a únavou. Pro mě nic neznámého, neboť mě postihne skoro každý rok. Proto jsem

tomu nevěnoval velkou pozornost a virózu asi nedoléčil. Následkem toho se však za dva týdny v horší podobě vrátila. To znamenalo další tréninkový výpadek a vynechání Budapešti. Pak jsem se připravoval na finále seriálu v Nižném Novgorodu a začalo se mi dařit, jen to mělo jeden háček. Roznítil jsem si holenní okostice, což je můj celoživotní problém. Nejvíce jsou cítit při běhání po tvrdém povrchu a v šermu.

Jak se dá s tak bolestivým hendikepem závodit?

Abych necítil bolest, tak jsem závod absolvoval pod práškama, ale nehladě na to se mi moc nevedlo – obsadil jsem 24. místo. Až když jsem se vrátil z Ruska, zjistil jsem, že to bylo s okosticemi dost vážný, a litoval, že jsem tam vůbec jezdil. Musel jsem totiž postoupit léčbu šokem, což znamenalo, že mi fyzioterapeut bolavá místa na holeních natvrdo rozmasíroval. Bylo to docela brutální. Vzal na to skleněnou láhev od nějaké slivovice a jako válečkem mi po nohách rajboval. Mělo to rozbít všechny usazeniny a zánět... Musel jsem počkat, než se nohy zahojí, takže to přineslo další tréninkové omezení v šermu a běhu. Prvotní však pro mě v té chvíli bylo se už konečně uzdravit a připravit se na mistrovství Evropy a světa. To doufám klapne, protože svět jsem ještě nevyhrál. Od začátku sezony jsme k tomu s trenérem Jakubem

Změna pravidel

Do nové sezony vstoupili moderní pětibojaři s pozměněnými pravidly. Týká se to jednak kombinované disciplíny, v níž se běh prodloužil na 3 200 metrů a přibyla v ní čtvrtá střelecká položka. Do loňska se na rovných třech kilometrech střídalo jen třikrát. K úpravě došlo i v parkúru, kde je jakákoliv chyba trestána srážkou 40 bodů.

Kučerou směřovali, akorát mi v tom na jaře udělal nepořádek zdravotní stav. Minimálně na mistrovství světa na Tchaj-wanu chci udělat pořádný výsledek.

Paní Štěstěna k vám v první polovině roku moc příznivá nebyla, máte alespoň nějaké pozitivní informace?

Já si nechci stěžovat. Vzhledem k tomu, co se mi loni povedlo, bylo skoro zákonitý, že půjdu trochu dolů. Občas něco zabolí, což je nepříjemný, to ale není u sportovců nic neobvyklého. Hůř se necítím, mám i příjemný zážitky. Třeba v Coloradu jsem těsně před tím, než se odstěhovali do Plzně, narazil na Katku a Matta Emmonsovi. Potkali jsme se v olympijském tréninkovém centru a párkrát zašli na večeři. V Denveru jsem se byl podívat i na NHL a po zápase se sešel s Milanem Hejdkem a Honzou Hejdou. Taky rád vzpomínám na veslařskou zkušenost, k níž

jsem se dostal díky prohrané sázce s Mirkou Knapkovou. Kvůli tomu, abych se hned nevykoupal, jsem Mirku poprosil, aby šla se mnou nejdřív na dvojski, protože ta lodička je strašně vratká. Docela jsem se bál, ale nakonec mi půjčili nějaký cvičný ski, který je o něco širší než závodní. Musím říct, že pohybovat se na vodě není nic snadného. Nejhorší bylo se rozjet, udělat tři čtyři záběry v kuse byl úspěch.

Těsně po Londýnu byl o vás veliký zájem. Už to ustalo, nebo jste se s tím naučil žít?

Na podzim jsem opravdu moc nestíhal. Čásem mě to už ale přestávalo bavit. Pro různá nesportovní média jsem snad stopadesátkrát odpovídal na otázku, kterou disciplínu mám nejraději... Teď už je to lepší, moderní pětiboj není fotbal, hokej nebo tenis. Vypadá to, že tři roky mezi olympiádami budu mít větší klid.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

1/ David Svoboda a Ondřej Polívka
2/ Barbora Kodedová a Natálie Dianová

Nejlepší výsledek předvedla Bára Kodedová

O nejlepší umístění v první části pětibojařské sezony se nepostaral olympijský vítěz David Svoboda ani nikdo z dalších známých reprezentantů, ale triadvacetiletá Barbora Kodedová, která na květnovém Světovém poháru v Budapešti obsadila sedmé místo.

Závodnice Dukly vidí za svým zlepšením hlavně spolupráci s trenérem Liborem Capalínim. „Klape nám to spolu a tohle byl první viditelný výsledek. V Budapešti se mi povedl šerm i plavání a měla jsem štěstí na koně. Do kombi jsem vybíhala z desátého místa, a i když střelba nebyla úplně ideální, posunula jsem se na sedmou pozici. Určitě mi vyhovovalo, že se běželo v terénu,“ shrnula Bára Kodedová svůj budapeštský počinek.

„Takový výsledek jsem před startem nečekala, protože jsem závod brala jako rozcvičení před Evropou a světovým šampionátem, které jsou pro nás letos hlavním cílem,“ dodala závodnice, která dosud sbírala úspěchy hlavně v mládežnických kategoriích a sedmé místo je jejím nejlepším výsledkem v SP. „Doufám, že to nebyl jen dobrý start a povede se nám celá sezona.“

Ondřej Polívka je po loňské operaci pravého zápěstí spokojený, protože ruka ho už nezlobí. Kvůli rehabilitaci naskočil až do třetího dílu Světového poháru v Číně. Skončil ve třetí desítce, zlepšení pak zaznamenal šestnáctým místem v Budapešti. To mu stačilo na postup do finálového klání seriálu v Nižném Novgorodu, kde se vyvíhl na devátou příčku.

„Formu jsem měl slušnou, ale úplně spokojený jsem byl jen s kombi, v němž jsem skončil čtvrtý. Předcházející disciplíny bych si představoval jinak, ale vrcholy sezony mám ještě před sebou. Doufám, že půjdu dál nahoru, a rád bych tomu napomohl zalepením rezerv třeba v šermu,“ přál si pětadvacetiletý olympionik.

- 9. Ondřej Polívka
- 9. Natálie Dianová, Michal Michalík (mix štafeta)
- 18. Barbora Kodedová
- 20. Natálie Dianová
- 24. David Svoboda

Mezi ženami strach NEMÁM

Z talentované juniorky se stává v devatenácti letech pomalu postrach žen. Puškařka z plzeňské Dukly Nikola Mazurová ve své první sezoně, kdy střílí mezi seniorkami, dává jasně najevo, že hodlá pokračovat ve sbírání medailí, které započala jako juniorka. „Mezi ženami strach nemám,“ přiznala.

Letos už střílíte mezi ženami a hned jste získala několik úspěchů. Na Velké ceně osvobození v Plzni jste dokonce vyhrála malorážku i vzduchovou pušku. Byl pro vás tenhle výsledek odrazovým můstkem do světa žen?

Bylo příjemné vyhrát velký závod v ženách, mezi kterými se pomalu zabydluji. Ten

výsledek byl určitě odrazovým můstkem. Dokázala jsem si, že se mohu prosazovat i ve velké konkurenci žen. Bylo to těsně před závodem Světového poháru v Mnichově, na kterém se utkává absolutní světová špička. Řekla jsem si, že bych se mohla dostat do finále i tam.

A jak to dopadlo?

Skutečně se mi to podařilo, ve vzduchovce jsem skončila ve finále osmá. V malorážce pak sedmnáctá, což považuji v té ohromné konkurenci také za kvalitní výsledek.

Spousta juniorek se prosazuje mezi ženami zpočátku velmi obtížně a pomalu. V čem je přechod do vyšší kategorie nejobtížnější?

Pro mne v ničem. Beru závody úplně stejně, nepřipouštím si, že bych startovala v jiné kategorii, v níž je mnohem větší konkurence. Víím, že musím pracovat s puškou co nejlépe a střílet tak, abych dosáhla co nejlepšího výsledku. Jsem soutěživý typ, chci vyhrávat. Nekoukám, kdo je kolem mne. Žádný psychologický tlak si nepřipouštím. Pokud chci střílet

na nejvyšší úrovni, tak tohle nemohu řešit. Jinak bych se nikam nedostala.

Sledujete největší soupeřky, jak co dělají a reagují?

Samozřejmě ano. Baví mě ty nejlepší střelkyně na světě pozorovat, jak co dělají. Nesnažím se okoukat jejich styl střílení, ale jak přistupují k závodům, protože mají spoustu zkušeností. Kolikrát je zajímavé, jak se kdo vyrovnává se špatnou ránou. Někdo je nashťvaný, ale ty nejlepší to berou v klidu. Nepovedenou ránu prostě neřeší. Jsou v klidu. A to se snažím si od nich vzít. Nemá smysl se stresovat po špatné ráně, protože ji stejně nevrátím.

Ve světové špičce je Adéla Sýkorová, která právě v Mnichově vyhrála malorážku. Jste především soupeřky, nebo spíš kolegyně?

S Adélkou jsme hlavně výborné kamarádky. Vůbec neřešíme, že já jsem z Dukly Plzeň a ona z Rapidu Plzeň. Na závodech si pomáháme, konzultujeme, radíme si. Ona je

zkušenější, takže spíš radí ona mně. Podobně dobré vztahy mám i s Kateřinou Emmons, která přerušila kariéru kvůli druhému dítěti.

Jste juniorskou mistryní světa. Jakou to má mezi seniorkami váhu?

Prakticky žádnou, navíc to byla týmová medaile. Vyhrát mezi seniorkami a juniorkami je úplně něco jiného. Soupeřky vás začnou brát vážně, když střílíte dobře. Letos přešlo z juniorské kategorie víc závodnic, které dobře znám a ony mne. A daří se jim. I to mě utvrzuje, že není důvod se mezi ženami čeho obávat.

Když vezmeme Adélu Sýkorovou jako českou jedničku. Jaké je vaše postavení?

Takhle se na to nedívám. Mezi seniorkami se mi povedl i velký závod ve Francii, kde jsme vyhrály družstva. Vlastně to bude poprvé, co budu střílet v seniorském družstvu, takže uvidím.

Dáváte si nějaký cíl směrem k olympiádě v Rio?

Vybojovat účastnické místo. Střílet se o ně začne příští rok.

Dáváte větší přednost vzduchovce nebo malorážce?

Určitě malorážce, k té jsem měla vždycky blíž. Sice jsem v necelých devíti letech u nás v Doudlebech nad Orlicí začínala se vzduchovkou, ale tu beru spíš jako doplněk, trénink na malorážku. Paradoxní je, že ve vzduchovce jsem dosáhla větších úspěchů.

V letošní sezoně se střílí podle nových pravidel, hlavně finále začínají od nuly. Jak si na tuto změnu zvykáte?

Moc se mi to nelíbí. Hlavně, když jdete do finále z prvního místa a začínáte od nuly, a nakonec vás porazí někdo, kdo byl osmý, měl o patnáct bodů méně a ve finále víc štěstí. To je hrozně nespravedlivé. Postupně si na tu změnu zvykám, protože mi ani nic jiného nezbyvá. Ve vzduchovce se střílí na desetiny i základní závod, takže tam rozhodují o výsledku rány co nejbližší středu. Vzduchovkové finále má spád, malorážkové ve třech polohách se táhne, je náročnější i psychicky. Kdybych mohla, změnila bych rozhodnutí střílet finále od nuly, protože do základního závodu dáte spoustu energie, a pak stačí chyba ve finále a nemáte nic. Až v souboji o zlato máte jistotu, že horší než stříbro to nebude.

Závodíte za plzeňskou Duklu. Co všechno kromě střelby stiháte?

Kromě Dukly střílím bundesligu za německý Coburg. V Kostelci nad Orlicí studuji Obchodní akademii, normální denní studium, takže to je honička, protože musím absence ze závodů dohánět. Hodně mi pomáhají spolužáci a kamarádi. |

Střelcům nová pravidla nevoní

Na začátku nového olympijského cyklu přišla Světová federace sportovní střelby s výraznými změnami pravidel prakticky ve všech disciplínách. Důvodem má být větší atraktivita pro diváky a televize, což dává šanci na udržení v olympijském programu, v němž je sportovní střelba od samého začátku. Změny se dotkly výrazně i brokových disciplín, ale domácím jedničkám z královéhradecké Dukly – Davidu Kosteckému s Janem Sychrou – to moc nevoní...

David Kostecký

Ve skeetu jde také spíš o štěstí ve finále. I v něm se maže základní závod. „Ve finále se střílejí na nejnáročnějších stanovištích 3 – 4 – 5 a znovu 4 po dvou dvoustřelech, po nichž se borci rozdělí do dvojic. Navíc u nás došlo ke zrychlení letu terčů, takže po dvaceti letech závodění vlastně začínám od nuly a učím se základy předsazování. Problémy s tím mají všichni a nová pravidla nezaručují, že vyhraje nejlepší, spíš naopak,“ přidal se šestý z OH v Londýně a několikanásobný mistr světa i Evropy Jan Sychra.

Novinkou je, že se do finále probouje šest nejlepších ze základního závodu, pak se ale vše maže a střílí se znovu 15 ran. Z toho vzniknou dvojice, které se rozstřelují o zlato, bronz a páté místo. Soutěže se tak protahují, protože při shodném nástřelu dochází ještě k rozstřelům k.o. o pořadí. Pro diváky, kteří pravidla a změny neznají detailně, je nová forma závodů hlavně v trapu poměrně nepřehledná.

„Tahle změna je z pohledu trapu úplně nemsyslem,“ konstatoval olympijský vítěz z Pekingu David Kostecký, jeden z nejlepších brokařů na světě. „Když si připočtete ještě rozstřely o postup do finále, další o umístění a medaile, závod se šíleně natahuje, je nudný a vzhledem k rotaci střelců na stanovištích i nepřehledný. Jenže na to, co změním říkáme, jak je vidíme v praxi, se nikdo střelců neptal. V trapu bohatě stačilo zůstat u finálové varianty na jednu ránu,“ konstatoval Kostecký s tím, že jde o krok zpět.

„Co je ale pro nás nejhorší, že nový systém je strašně nespravedlivý. Jestliže základním závodem projde borec s jednou chybou, pak pokazí finále, a nemusí nijak moc, mohou ho porazit střelci, kteří byli v základním závodě třeba o pět terčů horší, ale vyšel jim závěr. Psychicky to sráží dolů a z pohledu celého závodu to o ničem nevyhovívá. Dvoudenní střílení je pak úplně na nic. Stačí, když se změní ve finále trochu povětrnostní podmínky, někomu zafouká víc, jinému méně, a vyhraje šťastnější, nikoliv lepší,“ dodal Kostecký, který se na závodech Světového poháru v Al Ainu ani na Kypru do finále nedostal.

Jan Sychra

„Doplatil jsem na to při velkých závodech v Suhl. Do finále jsem šel se 123 body jako první a nakonec jsem skončil pátý. Dostali se přede mne borci, kteří byli po základním závodě například o tři body za mnou. Stačí jedna nepovedená rána a je zle. U nás je to podobné. Šestnáct finálových ran určí pořadí do soubojů o medaile. O páté místo se už nestřílí. V duelech se pak na stejných stanovištích střílí dalších osm dvojstřelů. Moc mi to nejde, ale vzdát to nechci. Uvidím v červenci, zvažuju i variantu, že bych se vzdal účasti na mistrovství Evropy a připravil se až na světový šampionát. Končit ale ještě nechci,“ dodal třiadvacetiletý Jan Sychra. |

Zlatý debl Martina Fuksy, šampionem i čtyřkajak

Pět medailí vylovili z kanálu Rio Mondego čeští rychlostní kanoisté při mistrovství Evropy v portugalském středisku Montemor-o-Velho. Senzačně se na nich dvěma zlaty podílel kanoista Martin Fuksa, třetí titul přidal čtyřkajak Daniel Havel, Lukáš Trefil, Josef Dostál a Jan Štěrba. O dva bronzy se podělili právě členové této posádky v jiných kilometrových disciplínách – Dostál na singlu a v deblkajaku Havel se Štěrbou.

Veliký kanoistický talent Fuksa si počínal na šampionátu suverénně. Tříkrát postoupil do finále a ve dvou případech nenašel konkurenci. Nejcennější je výsledek z olympijské kilometrové trati, kde mj. porazil poslední olympijské vítěze na této trati Němce Sebastiana Brendela a Maďara Attilu Vajdu.

Ve finále nechal dvacetiletý závodník Dukly Praha za sebou stříbrného Francouze Goubela o víc jak půldruhé sekundy. „Jelo se mi perfektně a mám obrovskou radost z toho, co se mi povedlo. Každopádně se jedná o můj nejlepší výsledek, vždyť jsem vyhrál mezi dospělými. Jak jsem se dostal na první

místo, táhlo mě to do cíle,“ vyprávěl odchovanec nymburské kanoistiky, jemuž loni těsně unikly olympijské hry v Londýně.

Závod na poloviční distanci byl mnohem vyrovnanější, Fuksa si nechal soupeře ujet, ale v závěru jednoho po druhém předjížděl a vyhrál o sedm setin. „To nevdá, hlavně že mi podruhé zahrají hymnu,“ říkal před vyhlášením vítězů. „Tohle vítězství potvrdilo, že jdeme správnou cestou. Po dvacítce jsem zřejmě trochu nabral rozum a uvědomil si, že to dělám pro sebe,“ pokračoval s úsměvem po ceremoniálu.

Na finále dvoustovky už neměl dost sil a skončil sedmý, přesto už dokázal navázat na dvojnásobného olympijského vítěze z Atlanty 1996 Martina Doktora. „Martin Fuksa není objev tohoto šampionátu. Solidní výsledky předváděl už v uplynulých dvou letech v mládežnických kategoriích. Postupuje krůček po krůčku a už se dostal na velice vysokou úroveň. Podle mě je neuvěřitelně silnej a prokázal, že z něj roste špičkový závodník,“ prohlásil Doktor, jehož velice těší, že se v „jeho“ disciplíně našel tak skvělý závodník.

„Mám z toho radost a úspěch přeju jemu, ale i celé rodině, která se podílí na jeho přípravě,“ zmínil Martin Doktor dědu Josefa a otce Petra. „Nevím, jestli se dá říkat,

Mistři Evropy v rychlostní kanoistice s Kateřinou Bartošovou (Kabmo) a plukovníkem Jaroslavem Přiščákem (ASC DUKLA)

že navázal na moje někdejší úspěchy, ale když to chcete přímo porovnat, tak já jsem na mistrovství Evropy nikdy dvě zlaté medaile nezískal. V tom případě se mu povedlo mě překonat,“ sdělil bývalý slavný kanoista, reprezentační trenér a dnes sportovní ředitel Českého olympijského výboru.

Třetí české zlato má „na svědomí“ bronzový čtyřkajak z Londýna. O jeho vítězství na kilometru nebylo od startu pochyb a postaral se o historicky první zlatou medaili pro české kajakáře na ME. „Letěli jsme do cíle a konečně prolomili bronzové prokletí,“ hlásil háček Havel. „Jelo se nám extrémně, neměli šanci,“ poznamenal Trefil. „Je to velké historické vítězství,“ doplnil nejstarší člen čtyřkajaku Štěrba. „Věřím, že jsme z českého čtyřkajaku vybudovali solidní značku.“

Vedle radosti přišel i smutek. Kanoistka Jana Ježová na dvoustovce, stejně jako kajakářka Anna Kožíšková na pěti kilometrech, obsadily na Rio Mondego těsně čtvrtá místa. Deblkanoisty Jaroslava Radoně a Filipa Dvořáka připravilo o medaili nefunkční reproduktor startovacího zařízení, kvůli němuž vyjeli do kilometrového závodu se ztrátou a v cíli jim k bronzu chyběla desetina sekundy.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

Nejllepší výsledky:

ME Montemor-o-Velho, Portugalsko

1. Fuksa (C1 1 000 m)
1. Fuksa (C1 500 m)
1. Havel, Trefil, Dostál, Štěrba (K4 1 000 m)
3. Dostál (K1 1 000 m)
3. Havel, Štěrba (K2 1 000 m)
4. Radoň, Dvořák (C2 1 000 m)
4. Ježová (C1 200 m)
4. Kožíšková (K1 5 000 m)
6. Radoň, Dvořák (C2 500 m)
7. Fuksa (C1 200 m)

Velká voda v Praze

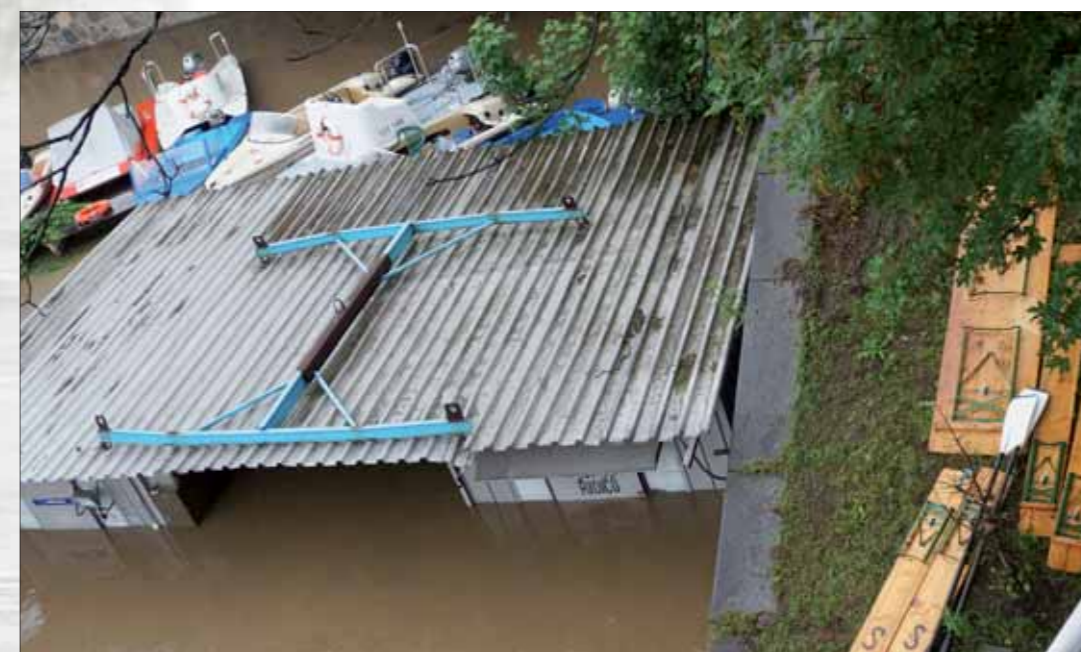
V neděli 2. června po necelých 11 letech zaplavila Prahu opět velká voda, zařadila se mezi sedm největších pražských povodní za posledních dvě stě let. Rozsahem je však mnohem menší než v roce 2002, kdy se hlavním městem nečekaně prohnala voda o vrcholu průtoku 5 000 metrů krychlových za vteřinu.

Ve sváteční odpoledne, zrovna když na mistrovství Evropy osmiveslice Dukly vyjela šesté místo a v Seville vládlo teplé a suché počasí, vytila se Vltava v loděnici Dukly Praha, kde je sídlo armádního veslování a kanoistiky, ze břehů a postupně zaplavovala okolí. V 16 hodin dosáhla voda v Praze třetího povodňového stupně, řekou protékalo 1 740 metrů krychlových za vteřinu, loděnice stojí v 50 cm vody. „Když mě v neděli o půl jedné ráno probudila bouřka a silný déšť, bylo mi jasné, že je zle. Hned ráno jsme se sešli s dalšími trenéry i závodníky a hned začali ze spodní části budovy vynášet lodě, vesla a další věci na silnici, převázali jsme čluny mimo proud řeky, připevnili lany garáže... V podvečer bylo v loděnici metr dvacet,“ vypráví vedoucí trenér veslování Dukly Praha Filip Koudela, který tři noci hlídal rozvodněnou řeku, aby nenapáchala v loděnici a okolí velkou škodu.

Vltava v Praze kulminovala v úterý v 6:00 ráno při průtoku 3 210 metrů krychlových za vteřinu. V loděnici stoupla voda do dvoumetrové výšky. „Díky včasnému vystěhování skladu lodí jsou letos škody proti roku 2002 nízké, u nás to vlastně odnesla jen vyvrácená hlavní vrata a umřely stovky jiříček, které sídlily pod střechou budovy,“ sečetl ztráty trenér Filip Koudela, který se s Markem Bouším postaral i o úklid a dezinfekci vnitřku loděnice po ústupu vody. V době záplav jezdili veslaři a kanoisté z Prahy a okolí trénovat do Račic.

Ve dnech 7. a 9. června se měly uskutečnit jubilejní 100. Primátorky. Z důvodů velké vody v Praze a škod, které povodně způsobily v loděnicích pořadajících veslařských klubů, se závody uskuteční v náhradním termínu 20.–22. září 2013. |

Text a foto: Ivana Roháčková

Mladí deblíři vylovili bronz z rozvodněné Visly

Mistrovství Evropy ve vodním slalomu v Krakově ovlivnila povodňová kalamita zkraje června. Po deštích voda ve Visle dramaticky stoupla a zalila část kanoistického areálu. Na umělé slalomové dráze se tak závodilo jen dva víkendové dny, ale čeští vodáci se dokázali se situací vypořádat.

Kajakář Jiří Prskavec získal v zahajovací den dva tituly, výlovem bronzových medailí pokračovali druhý den vodní slalomáři ze sportovního armádního oddílu Dukla Brandýs nad Labem. Debllová dvojice Ondřej Karlovský, Jakub Jáně se představila v Krakově ve vý-

běhové formě a na těžké vodě získala krásný výlov. „Před startem jsme určitě nečekali, že bychom mohli získat medaili. Přáli jsme si vyjet desetičlenné finále. Přestože se nejelo na trati, která by nám zrovna seděla, zajeli jsme nejrychlejší čas v kvalifikaci. Nejlepší jsme byli i ve finále, ale tam kvalitu medaile

Po vítězství v semifinále startovali čeští mladíci jako poslední a doléhala na ně tíha odpovědnosti. „Zkraje finále jsme postávali na břehu a dívali se na soupeře, ale pak jsme se už raději soustředili na jízdu. Před námi startovali slovenští bratři Hochschornerové. Jeli čistě, ale volněji, a skončili sedmí. Když jsme do cíle dojeli my, nevěřil jsem, že bychom mohli být se dvěma dotyky třetí,“ vykládal háček úspěšné C2 Karlovský.

1

2

3

„Hochšíkové“ nebyly jediným slavným párem, který svěřenci Ondřeje Mohouta dokázali v Krakově pobít. Mladí deblíři porazili i své úspěšné tréninkové parťáky Jaroslava Volfa s Ondřejem Štěpánkem, kteří se umístili osmí. „S klukama už dva roky společně trénujeme a dennodenně se na vodě potkáváme. V Krakově byli v tréninku rychlejší, a tak jsem se divil, že jim závod nesesednul,“ přemítal teprve dvaadvacetiletý Karlovský.

ME Krakov, Polsko

3. Karlovský, J. Jáně (deblkánoe)
3. Hilgertová, Ornstová (kajak hlídky)
4. Ornstová (kajak)
7. Jančová (kánoe)
7. M. Jáně (kánoe hlídky)
7. Volf, Štěpánek, Karlovský, J. Jáně, Kašpar, Šindler (deblkánoe hlídky)
8. Volf, Štěpánek (deblkánoe)
19. Hilgertová (kajak)
21. M. Jáně (kánoe)
24. Kašpar, Šindler (deblkánoe)

Nejlepší výsledky:

Obhájci evropského titulu z Augsburgu Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek zajeli třetí nejrychlejší výsledný čas, ale čtyři sekundy za dva „štouchy“ znamenaly propad výsledkovou listinou. „Veškerou pozornost přikládáme zářijovému mistrovství světa v pražské Troji. Teprve až tam se rozhodne, jestli bude letošní, naše poslední sezona úspěšná, či nikoliv,“ prozradil Volf.

Litovat, že i ona dvakrát ťukla do branky, může Eva Ornstová, jediná česká kajakářka ve finále. Čtyři trestné sekundy ji připravily o bronz. Štěpánka Hilgertová skončila devatenáctá. Na medaili ale české kajakářky Eva Ornstová, Kateřina Kudějová a Štěpánka Hilgertová dosáhly alespoň v závodě týmů, v němž obsadily třetí místo.

Deblkanoisté Jaroslav Volf s Ondřejem Štěpánkem, Ondřej Karlovský s Jakubem Jáněm, Jonáš Kašpar s Markem Šindlerem byli v týmech po dvou neprojetých brankách a 102 bodové penalizaci poslední – sedmí.

Dvěma bronzami tak přispěli vodní slalomáři Dukly Brandýs nad Labem k velkému úspěchu českého vodního slalomu. Se ziskem dvou zlatých a dvou bronzových medailí obsadili Češi na mistrovství Evropy v medailovém zisku druhé místo za Francií.

Text: Milan Novotný
Foto: Ivana Roháčková

- 1/ Bronzová deblkanoistka Karlovský a Jáně
- 2/ Deblkanoistka Volf se Štěpánkem a Karlovský s Jáněm
- 3/ Bronzové kajakářky Ornstová, Kudějová a Hilgertová

Mrůzkův výlov z řeky Soči

Dobré vzpomínky má kajakář Kamil Mrůzek na mistrovství Evropy ve sjezdu na divoké vodě, které se v květnu uskutečnilo na řece Soča ve slovinském Bovci. Program šampionátu narušil kvůli vydatným deštům vysoký stav vody, ale s tím se závodník Dukly Brandýs nad Labem vypořádal. Nejprve získal stříbrnou medaili na dlouhé trati a pak byl členem družstva 3× K1, které v závěrečný den šampionátu vybojovalo evropský titul.

Na stupně vítězů se šestatřicetiletý kajakář v individuálním závodě znovu prosadil po roční pauze, přičemž zaostal o sedm vteřin za úřadujícím mistrem světa Tobiasem Bongem z Německa. Soubor o stříbro byl ovšem velice dramatický a druhé místo před Francouzem Remim Petem uhájil s minimálním náskokem.

„Rozdíl mezi námi činil pouze šest setin, což jsou milimetry, a to je na pětikilometrové trati unikátní. Jel jsem třetí od konce, takže jsem měl přehled, jak si vede většina soupeřů. Remi ale startoval úplně poslední a až na závěrečném třetím mezičasu jsem dostal informaci, že jedeme na nule. To mě v samotném konci vyhecovalo a přineslo šťastných šest setinek k dobru,“ popsal závod Mrůzek.

Do Bovece poblíž italských hranic přijel rodák z Opavy s medailovými ambicemi. „Měl jsem slušnou formu už na nominačních závodech. V dlouhém sjezdu, který je mou hlavní disciplínou, jsem si dělal naděje na přední umístění. Medaile ze šampionátu starého kontinentu má vysokou hodnotu, protože evropská elita je prakticky totožná se světovou,“ prohlásil devítinásobný mistr světa, jehož největším úspěchem byl individuální titul mistra světa v roce 2006 v Karlových Varech.

„Tohle evropské stříbro řadím k nejlepším výsledkům kariéry. I proto, že jsem si oproti poslední bronzové medaili o stupínek zlepšil,“ pochlubil se kajakář, který je jedním z členů známého sjezdařského klanu. Právě v Bovci získal před čtrnácti lety svou první medaili na mezinárodní scéně, když spolu s bratrem Davidem a současným koučem reprezentace Robertem Kneblem dojeli třetí na ME v závodě hlídek na dlouhé trati.

Vraťme se ale ještě zpátky do horského městečka Bovec, které je centrem nejrůznějších outdoorových aktivit. V závěrečném závodě družstev, kdy se sprintové hlídky jely ve zkráceném programu jen na jednu jízdu, se Kamil Mrůzek zaskvěl společně

s Richardem Hálou a Tomášem Slovákem. Prokázali kvalitu a žádný ze soupeřů se jim nevyrovnal.

„Slovinci, kteří jeli poslední a byli největšími favority, udělali těsně nad cílem velkou chybu. Kdyby dojeli v pohodě, tak by to bylo asi hodně těsné, ale takhle skončili až pátí a my máme zlato! Závod se nám povedl takticky, jeli jsme, jak jsme si řekli,“ radoval se nejzkušenější člen týmu, který se neztratil ani v dalších vystoupeních. V individuálním sprintu skončil dvanáctý a v dlouhých hlídkách s českým družstvem čtvrtý. Celkem Češi na ME ve Slovinsku vyválčili dvanáct medailí.

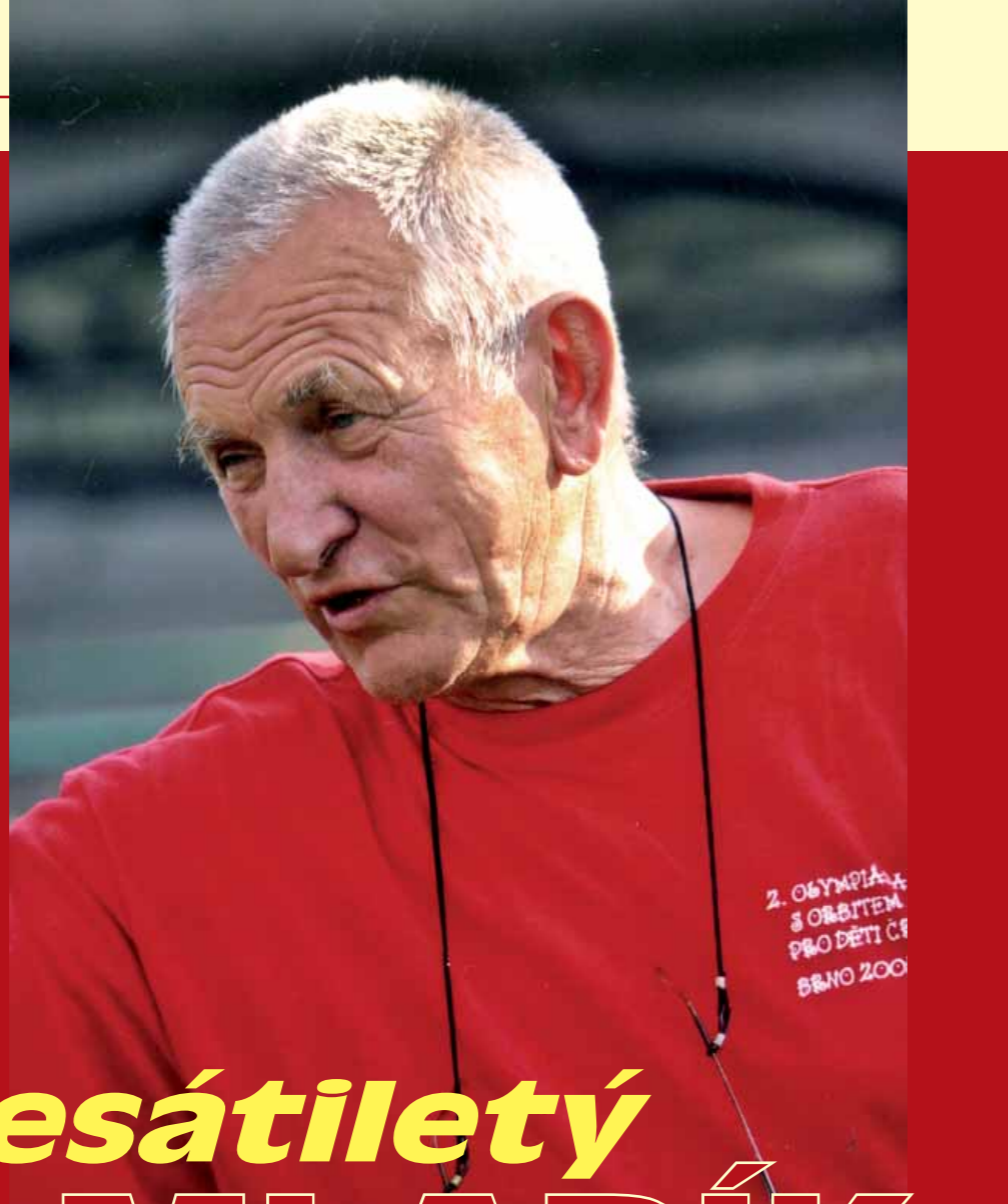
Text: Milan Novotný
Foto: archiv Kamila Mrůzka

Nejlepší výsledky:

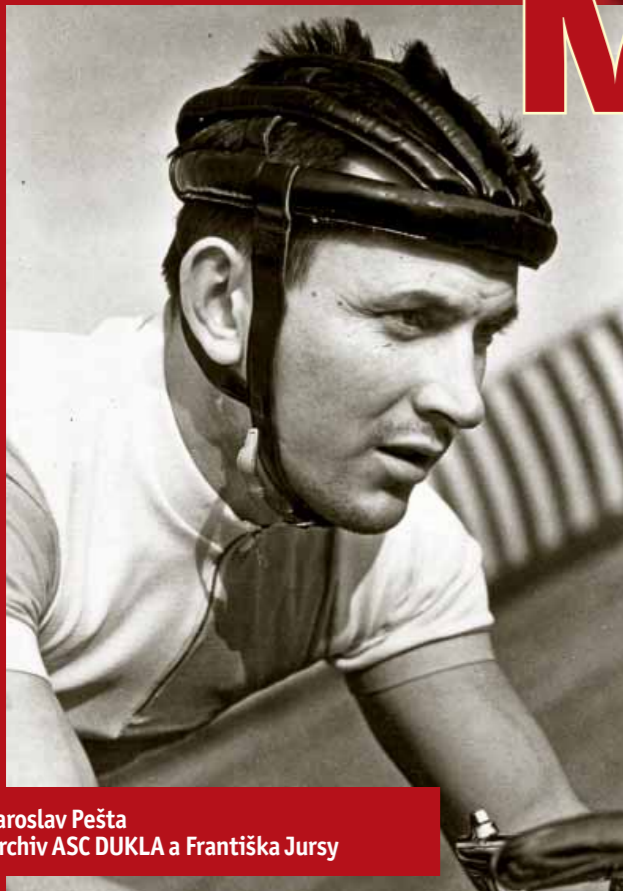
ME ve sjezdu na divoké vodě v Blovci, Slovinsko

1. Mrůzek (družstva 3× K1)
2. Mrůzek (K1)

O Františku Jursovi lze jen s nepatrnou nadsázkou říci, že životním osudem se mu stala jízda na kole v dukelském dresu. Několikrát se stal mistrem republiky na dráze, dočkal se zlatého opojení i na šampionátu v cyklokrosu a kromě řady domácích i zahraničních startů na silnici poznal také atmosféru kdysi velice populárního Závodu míru. Za svůj největší úspěch považuje páté místo ve stíhacím závodě družstev z roku 1956 na olympijských hrách v Melbourne.

Osmdesátiletý MLADÍK

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv ASC DUKLA a Františka Jursy

Prvního května mu k jeho osmdesátinám gratulovala spousta kamarádů, přátel a známých. S dodatečným přáním pevného zdraví do dalších let jsme si proto se sympatickým jubilem zavzpomínali aspoň na některé zajímavé příběhy a události z jeho dosavadního života.

Měl zakázáno spát v posteli

František se narodil v Brně, ale druhou světovou válku po úmrtí maminky prožil u prarodičů v Meziboří na Vysočině. Po osvobození se vrátil do svého rodiště nabitý energií a touhou sportovat. „První pořádné kolo jsme dostali s bratrem od táty až po válce a hned jsme se přihlásili do cyklistického oddílu Sokola Jundrov. Dobře si také vzpomínám na svůj první závod. Bylo to v Husovicích a startoval jsem v kategorii příchozích. V jednom okamžiku se mi podařilo letět vzduchem, kolo za mnou a samozřejmě se rozbito. Dalších šest závodů skončilo stejně, vždycky jsem spadnul. Doma mi dokonce zakazovali spát v posteli, aby nebyla celá od krve,“ směje se ještě dnes.

Trenérem ve 24 letech

V roce 1950 získal Jursa svůj první titul – stal se dorosteneckým mistrem republiky na silnici. A o tři roky později dostal povolávací rozkaz

do ÚDA Praha. „Být členem Ústředního domu armády, tehdy vrcholového armádního celku, byla pro mě velká čest. Pomohlo mně k tomu zřejmě dvojí vítězství nad prvním vítězem Závodu míru Janem Veselým. Začátkem roku 1957 jsem pak obdržel více než nečekanou a velice lákavou nabídku stát se zakládajícím členem Dukly Brno. Samozřejmě jsem souhlasil, ale s podmínkou, že v tomto oddílu budu nejen vedoucím a trenérem, ale zároveň zůstanu ještě závodníkem. Vždyť mně bylo teprve necelých 24 let. Jak jsem to všechno zvládl, to dodnes nechápu,“ kroutí František hlavou.

Složitá cesta na OH do Austrálie

Ještě rok předtím vzniklo pro stíhací závody družstev kvarteto ve složení Cihlář, Opavský, Nouza a Jursa, které mělo šanci prosadit se i na olympijských hrách. „Cihlář byl profesorem cyklistiky a naučil nás toho opravdu hodně. Stali jsme se mistry republiky a dosáhli několika pěkných výsledků i v zahraničí. Byli jsme velice spokojeni, že se s námi počítalo i do Austrálie. Jenže těsně před závěrečnou nominací došlo k zúžení počtu sportovců a naše šance se snížila na minimum. Museli jsme totiž na závodech v Miláně splnit předepsaný časový limit, což se nám naštěstí podařilo a k protinožcům jsme přece jen odletěli. Navíc si každý za své peníze koupil v Itálii kvalitní kolo, které mám dodnes,“ prozrazuje jubilant.

Na olympiádě skončilo toto kvarteto na pěkném pátém místě a potvrdilo tak celkové velice úspěšné vystoupení československých cyklistů. „Byli jsme trochu zklamání, bylo asi na víc. Chybělo nám víc zkušeností z podobných vrcholných závodů a ještě později jsme si říkali, že jsme měli zvolit náročnější fyzickou přípravu. S přibývajícím věkem však šlo mluvit o vydařeném vystoupení a pro mne to byl určitě životní úspěch,“ netají Jursa své pocity.

Návrat domů lodí a vlakem

Francouzské letadlo, které mělo čs. sportovce přepravit z Melbourne do vlasti, nepustily do vzduchu porouchané motory. Nikdo pak nemohl dát záruku, kdy bude po opravě připravené k odletu, a tak uprostřed nejistoty se přijala nabídka sovětské lodi Gruzie. Bylo ráno 11. prosince a před olympioniky dvacet dní cesty nekonečným oceánem.

„Některí z nás hráli šachy, několik holek pletlo svetry, debatovalo se o všem možném a někoho postihla i mořská nemoc. Člověka nablízku jsme tušili jen jednou, na lidojedských ostrovech. Náladu se nám snažili zlepšit věční šprýmaři delfíni. Ve Vladivostoku

Při letošních 80. narozeninách: Zdeněk Dohnal, František Jursa a Svatopluk Buchta

nás sice přivítal sním a třesutým mráz, ale byl to nejkrásnější zážitek posledních tří týdnů, v nichž jsme uprostřed oceánu strávili i vánoční svátky. Čekala nás sice ještě dlouhá cesta vlakem do Moskvy a pak letadlem do Prahy, ale konečně jsme byli doma,“ vrací se jubilant ke strastiplné cestě z Melbourne do Prahy.

Cyklokros a Závod míru

Vedle úspěchů na dráze i na silnici nebyl Jursovi cizí ani cyklokros. Dokonce několikrát našel cestu na stupně vítězů a v roce 1957 se dokonce stal mistrem republiky. „Tehdy specializace neexistovala a cyklokros byl v začátcích. Byl jsem natolik technicky vyspělý, že mně ani jízda v terénu nedělala problém. V zimním období to byl pro mě vhodný doplněk a užitečné vyplnění mého cyklistického programu. Ostatně i někdejší silniční esa, například Veselý a Růžička, ho také měli ve svém programu,“ připomíná František.

V roce 1961 se dočkal i nominace do družstva pro Závod míru, v němž obsadil 21. příčku. „Vzpomínám si, že v jedné etapě jsem měl blízko ke stupňům vítězů a potom na defekt, po němž mi Rusové půjčili kolo, na kterém se nedalo jet,“ dodává s úsměvem.

Zlobil, ale vychovával

V roce 1966 se Jursa po sedmnácti letech se závodní cyklistikou rozloučil a plně se věnoval trenérské práci. Vychoval několik desítek špičkových závodníků. Za všechny jmenujme Jana Smolíka, Vlastimila Moravce, Pavla Padrnose, Jána Svoradu či Miloše

Hrazdíru. „Rád vzpomínám na všechny, kteří dovedli tvrdě pracovat, což závodní cyklistika vyžaduje. Třeba Hrazdíra si vždy po našem tréninku přidal něco navíc. Pověstný byl jeho domácí trenážér, na kterém šlapal celé hodiny. Nikdy nezapomenu, jak na Tour de l'Avenir v Alpách spadnul a doslova visel na skále. Jeli jsme za ním v autě, společnými silami se nám ho podařilo sundat a on tu skupinu ještě dojel. Byl to bojovník a dovedl zatnout zuby. Dost mých svěřenců mně svým přístupem i dosaženými výsledky dělalo radost, ale zároveň musím prozradit, že jsem patřil do kategorie tak zvaných zlobivých trenérů, několikrát byl na „odpis“, jen díky kamarádům jsem se ve své pozici udržel a v roce 1972 se podíval i na olympiádu do Mnichova,“ vrací se ke své trenérské práci, kterou skončil u mládeže v roce 1993.

Stále jezdí na kole

Ani v posledních dvaceti letech nezná slovo nečinnost. Tento osmdesátiletý mladík stále jezdí na kole, stará se o zahrádku, je čestným předsedou Dukly Brno a aktivním členem Jihomoravského klubu olympioniků. Stále se zajímá o sportovní dění a radost má z dcery, vnuka a pravnoučat. „Chci zdůraznit, že to, co vytvořila armáda pro českou cyklistiku, je velice záslužné a stále se to projevuje výbornými výsledky i na mezinárodní scéně. Talentů je pořád dost, ale bez správné zapuťlosti a potřebného zájem se prosazují jen velice obtížně. Dokud nebudeme mít krytou cyklistickou halu, tak se nám o olympijských medailích bude jen zdát,“ tvrdí jubilant.

Loňský rok byl pro Františka Jursu velice smutný. Zemřel mu bratr i manželka a sám se léčil po infarktu, ale je zastáncem optimistické filozofie: „Když člověk spadne, měl by vstát. A nejen v cyklistickém závodě.“

PRVNÍ VÝKOP

International cupu Josefa Masopusta

O putovní Pohár Josefa Masopusta se hraje už druhým rokem mezi fotbalovými mužstvy středních škol České republiky. Jméno mu propůjčil legendární fotbalista Josef Masopust, výjimečná osobnost světového fotbalu a rytíř sportu, jehož motto je: „Žij a hraj férově.“

Systémem jednotlivých turnajů v rámci okresů, případně okrsků, postupují jejich vítězové do krajského finále. Vítězové krajů pak mezi sebou sehrají mezikrajskou kvalifikaci, aby se šest nejlepších týmů utkalo v republikovém finále, které se uskutečnilo 29.–30. května 2013 na armádním stadionu Juliska. Za školní tým nastupují studenti denního studia. Jednotlivá utkání mají vést k setkávání a soutěžení skupin, ne k vyzdvihování výkonnosti jednotlivců. Velký důraz je kladen na vytváření a dodržování přátelské atmosféry a fair play.

Vítězem letošního 2. ročníku se stal, a z rukou fotbalové legendy Josefa Masopusta převzal pohár, fotbalový tým z ISŠ HPOS Příbram, který se tak mohl 6. června na Julisce v Praze utkat v mezinárodním finále vítězných školních týmů JOSEF MASOPUST INTERNATIONAL CUP 2013 s italským týmem Institutu Savoia Benincasa z Ancony.

Na to, jak vznikla celá soutěž a jak probíhal letošní ročník, jsme se zeptali předsedy Klubu přátel Josefa Masopusta Jiřího Hory, který chce šířit tento turnaj i do dalších evropských zemí.

Historie Poháru Josefa Masopusta je v České republice stará dva roky, před týdnem jsme absolvovali druhý ročník a podařilo se nám rozběhnout Pohár Josefa Masopusta také v Itálii. Přátelé v Itálii jsou fascinováni celou myšlenkou, nejen fotbalového turnaje, ale poselstvím Josefa Masopusta. My bychom rádi, aby příští turnaj byl skutečně turnajem

o více než dvou týmech. Italové zorganizovali turnaj středoškoláků zatím ve čtyřech regionech, ale velkých a významných. Oni si toto vzali velmi za své a i z tohoto důvodu nese nový středoškolský turnaj v Itálii jméno Coppa di Josef Masopust. V Itálii zvítězili studenti z Ancony, a tak jsme urychleně připravili první ročník mezinárodního poháru, kde se ve finále střetávají vítězové národních pohárů. Věřím, že v příštích letech to nebudou pouze dva týmy, ale bude jich víc, tak jak se nám podaří myšlenku Josefa Masopusta rozšířit i do dalších zemí. Zatím to je jen záměr, ale doufám, že se nám to podaří.

Už jste s někým z dalších zemí mluvili?

Máme vytipované osobnosti, které nám budou tento projekt reprezentovat v jiných zemích ve federálním zahraničí na Slovensku, v Polsku, v Dánsku a jsme v jednání v dalších zemích.

Kolik středních škol se letos turnaje zúčastnilo?

1

Bylo to téměř 700 škol, víc než jedenáct tisíc hráčů, což je zhruba nárůst o 15 % proti minulému ročníku, takže už tak rozsáhlý turnaj nabírá ještě na síle. Nehrálo se pouze ve čtyřech okresech republiky, a to z toho důvodu, že být se to nezdá, tak v těchto čtyřech okresech nejsou střední školy. Máme Českou republiku pokrytou, účastní se každý, kdo má zájem, a přihlášení jsou z celé republiky, podobně chceme, aby to fungovalo i v dalších zemích. Itálie zatím začíná s určitým segmentem, ale věřím, že i zde se podaří, aby to byl celorepublikový pohár.

Máte pro účastníky připravenou nějakou pozornost na památku?

Samozřejmě jméno Josefa Masopusta zavazuje, a tak jsme pro hosty a účastníky finálového turnaje připravili sbírkové památeční věci, pohlednice v omezené sérii a speciální

2

3

Text a foto: Ivana Roháčková

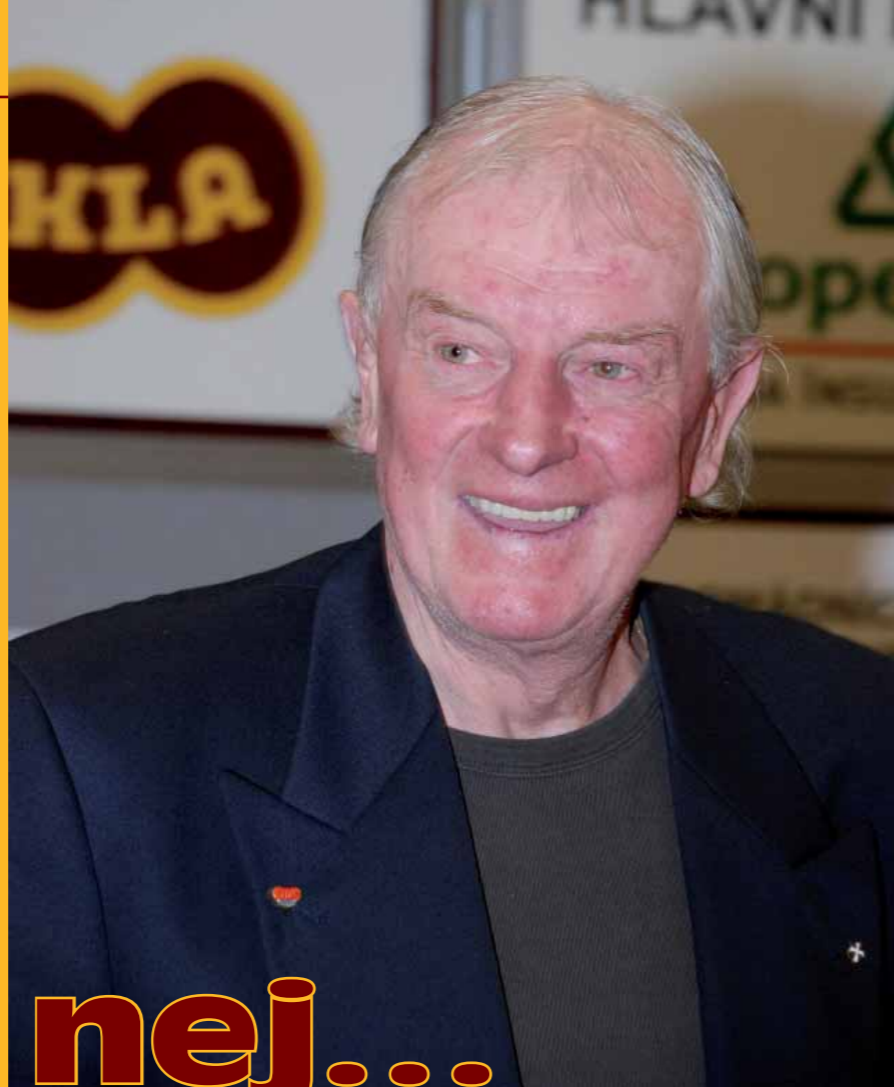
- 1/ Josef Masopust s poháry
- 2/ Vítězné mužstvo z Příbrami
- 3/ Masopust gratuluje italskému týmu

edici známek na téma Josef Masopust International cup a druhá známka je Josef Masopust obecně zobrazení.

Vítězem 1. ročníku JOSEF MASOPUST INTERNATIONAL CUP 2013 se stal český tým ze střední školy v Příbrami, když porazil 6 : 1 o dva roky mladší soupeře z Itálie. Vítěznému týmu předal mezinárodní pohár JM dne 7. června v rámci kvalifikačního zápasu na mistrovství světa ve fotbale mezi Českou republikou a Itálií velvyslanec Itálie J. E. Pasquale D'Avino. |

Házenkář Rudolf Havlík oslavil v pražské Dukle jako hráč v letech 1957–1973 deset mistrovských titulů a další tři pak na trenérské lavičce. Z dlouhé řady mezinárodních úspěchů vyčnívá především prvenství v Poháru mistrů evropských zemí. Třináct sezon a 125 utkání patřil ke klíčovým hráčům národního mužstva, jemuž v roce 1967 velkou měrou pomohl k titulu mistra světa, za což byl oceněn vítězstvím v anketě o nejlepšího házenkáře Československa. A protože 28. května oslavil 75. narozeniny, prozradil nám při gratulaci k tomuto jubileu aspoň to nejdůležitější ze svého života.

Deset nej... mistra světa

Nejvíc ho přitahoval fotbal

„V dětských letech mě v rodném Starém Plzenci lákal hlavně fotbal, ale po zápalu plic mně ho maminka zakázala. A tak jsem zkusil českou házenou, která mě také bavila. Ještě jako dorostenec jsem si několikrát zahrál i za tým mužů. Zároveň jsem v Sokolu Štáhlavy začal s handbalem a na obou frontách byl úspěšný. V roce 1956, kdy mně bylo 18 let, přišla nabídka ze Škody Plzeň, kterou jsem akceptoval, a jednu sezonu tam sbíral cenné zkušenosti. O rok později jsem obdržel povolení rozkaz do pražské Dukly, která se na konci stala mým krásným životním osudem. Jako hráč jsem její dres oblékal až do roku 1973, dalších deset let v ní působil jako trenér mládeže a později ještě sedm sezon byl trenérem mužů.“

Největší úspěchy

„Především je to titul mistra světa, kterého jsme se jako národní mužstvo dočkali v roce 1967 ve Švédsku. V té době bylo naším největším soupeřem Rumunsko, jež jsme po velkém boji zdolali v semifinále,

a v rozhodujícím utkání o zlato pak porazili Dánsko. Mezi cenné úspěchy řadím samozřejmě i druhé místo ze světového šampionátu v roce 1961 i třetí příčku o tři roky později. Z klubových úspěchů je to nesporně triumf nad Dynamem Bukurešť. Velkou radost mně pak v roce 1967 přineslo vítězství v anketě o nejlepšího házenkáře Československa.

Z mého trenérského života v Dukle stojí za zmínku tři tituly mistra Československa v letech 1986–1990, stejně jako úspěchy mladého týmu v období 1995–1998, kdy většina mých svěřenců našla cestu do západoněmeckých mužstev a všem se tam dařilo.“

Nejbolestnější zklamání

„To patří do roku 1972, kdy se konaly olympijské hry v Mnichově. Házená tam byla na programu vůbec poprvé a každý se na tento svátek sportovců těšil. Já samozřejmě nebyl výjimkou, vždyť by to byla moje první a zároveň poslední olympiáda. Patřil jsem v té době k nejzkušenějším hráčům, ale do nominace jsem se nevešel. Moc mě to bolelo, a tak

jsem jen na dálku sledoval úspěšné tažení našeho týmu, který našel cestu až do finále, v němž podlehl Jugoslávii.“

Nejdramatičtější zápas

„Určitě to bylo finále s Rumunskem na mistrovství světa v roce 1961 v NSR. Ve skupině jsme je porazili o čtyři góly, ale v rozhodujícím střetnutí jim po nevidaném dramatu a dvojím prodloužení podlehl 8 : 9. Rumuni na nás zvolili taktiku dlouhého držení míče, což jim dánský sudí toleroval. Mně tehdy bylo 22 let, házenkářský život jsem měl před sebou, ale bylo to pro mě stejně velké zklamání, jako pro starší hráče, kteří už mysleli na odchod ze sportovní scény.“

Nejhorší období

„Udeřilo obrovskou silou v roce 1972. Kamarád mého sedmiletého prvorozeného syna po něm hodil větvičku z vánočního stromku a ta zasáhla jeho oko, které se nepodařilo zachránit. Tato nešťastná událost ho neustále pronásledovala a znamenala natolik, že ve 32 letech podlehl velkému psychickému

Text: Jaroslav Pešta
Foto: archiv Rudolfa Havlíka a Ivana Roháčková

tlaku a spáchal sebevraždu. Dodnes tato tragická ztráta syna poznamenala jak mě, tak celou naši rodinu.“

Nejlepší spoluhráči

„Ve Škodě Plzeň to byli například Pešl a Eret, od nichž jsem se toho hodně naučil. Z Dukly chci jmenovat aspoň tři – Víchu, Trojana a Spáčila. V letech 1961–1967 jsme se pevně usadili v křesle domácího šampiona a otevřely se nám tak dveře na mezinárodní scénu. V bohatém zahraničním styku jsme získávali cenné zkušenosti ze severské, německé či jugoslávské házené a tyto poznatky jsem se také snažil plně využít a aplikovat je do svého herního projevu.“

Nejvyšší finanční odměna

„Tě jsem se dočkal v roce 1967 po zisku titulu mistra světa. Od tehdejšího předsedy ČSTV Vodsloně jsem dostal 2 000 korun, což sice ani v tehdejší době nebylo moc, ale zato druhé ocenění mělo velkou hodnotu. Od primátora hlavního města jsem obdržel klíče k třípokojovému bytu v Krči. Pro celou moji

rodinu to byla velká pomoc. Vždy jsem si však vážil i další odměny, kterou byla báječná atmosféra v našem dukelském týmu. Rozuměli jsme si na hřišti i v soukromí, podívali se do zahraničí a měli možnost zdokonalit se po jazykové stránce. Byla to krásná léta, na která rád vzpomínám.“

Nejtěžší zranění

„Závažné zdravotní problémy se mi vyhýbaly, většinou jsem léčil jen menší svalová zranění. Za nejtěžší považuji jen zlomenou kůstku u palce na ruce. Po chirurgickém zákroku jsem musel respektovat nucenou měsíční přestávku. To nejhorší mě potkalo až v důchodovém věku, kdy jsem po utržení vazy podstoupil těžkou operaci kolena.“

Nej... vzpomínky ze zahraničí

„Ty patří Islandu, kde jsem celkem šest sezon jako trenér působil u dvou mužstev z Reykjavíku. První mise v letech 1983–1986 byla pro mě nejnáročnější. Žil jsem tam sám, bez rodiny a neuměl anglicky. Bylo to složité období, v němž jsem dost trádal. Času jsem

měl spoustu a snažil se ho využívat hlavně ke studiu islandštiny, která sice není zrovna jednoduchá, ale má germánské základy, takže mně pomohla určitá znalost němčiny. A pro udržení fyzické kondice jsem chodil plavat a běhat. Když jsem se po třech letech vrátil do Dukly, tak se mě kluci ptali, jestli nejsem nemocný. Zhubnul jsem totiž přesně o 16 kilogramů, což na mně pochopitelně bylo znát. Moje islandská mise však měla i pozitivní stránky. Naučil jsem se žít samostatně a změnil jsem své chování i trenérské metody, což mně ve skutečnosti prodloužilo život.“

Na Island jsem se ještě na dvě sezony vrátil v roce 1990 a potom už jen na jednu v roce 1998. V posledním desetiletí minulého století jsem trénoval ještě několik ligových mužstev doma, ale také v Německu i Rakousku a v roce 2002 jsem se v Povážské Bystrici s vrcholovou házenou rozloučil.“

Nejpracovitější důchodce

„To bych netvrdil, ale můj každodenní program je dost bohatý. Především chci zdůraznit, že na házenou jsem nezanevřel. Jeden z mých vnuků si tento sport také oblíbil a je členem Sokola Kobylisy, kde pomáhám s tréninkem mládeže. Mohu být spokojen, že dva naši mladíci už patří do reprezentačního družstva osmnáctiletých. Zároveň jsme zásobárnou házenkářského střediska mládeže Dukly, kde máme na hostování už pět hráčů. Kromě mé sportovní lásky ještě jezdím na brigády do Dobříše, kde vystupuji v roli ochránce zhruba čtyř desítek zvířat. Máme tam daňky, muflony, kozičky i pštrosa, kterým se starám o krmivo i úklid. A nemohu zapomenout ani na rodinu, konkrétně syna, dceru a šest vnoučat, kterým se také snažím vyhovět, a všichni mně dělají radost.“

První medailové SESKOKY

Letošní hlavní sportovní sezona parašutistů, která bude mít vrcholy na mistrovství Evropy FAI v ruském Cheboksary v srpnu a mistrovství světa CISM v čínském Qionglai v říjnu, zahájila série Světového poháru v přesnosti přistání parašutistů svým prvním závodem v chorvatské Rijeci.

Vlastnímu závodu předcházela standardní příprava, kterou provázelo přetahování se mezi seskoky a deštěm s větrem. Na závod parašutisté odjžděli s nejmenším počtem tréninkových seskoků za poslední roky.

Na soutěži se i přes loňské zkušenosti (z důvodů silného větru se neuskutečnilo jediné závodní kolo) sešlo 28 družstev ze 14 států světa se 124 mužskými závodníky, z toho 20 juniory, včetně současné světové špičky. Počasí tentokrát vyšlo a byla to opět ta pravá Rijeka – vysoké teploty, termický vítr měnící směr v rozsahu 360 stupňů během seskoku jednoho družstva, prostě počasí jen pro zkušené sportovce nebo dobrodruhy amatéry. Od samého počátku dávali armádní sportovci Čestmír Zítka, Jindra Vedmoch a junior Bonifác Hájek svými výsledky jasně na zřetel, že jdou po čelních pozicích. Jelikož byli

členy jednoho družstva, tak se i družstvo pohybovalo celý závod v nejlepší trojici. Těžké povětrnostní podmínky si vyžádaly i v jejich řadách nepovedené seskoky, které odsunuly zejména Jakuba Pavlíčka do druhé poloviny závodního pole a Miloslava Kříže na konec první třetiny celkového pořadí. Téměř každý s výjimkou vítěze Čestmíra Zítky si připsal minimálně jeden až dva horší výsledky. Čestmír přesto, že loni ukončil závodní kariéru, letos téměř neskákal a pracuje jako technik a hlavně asistuje trenérovi v přípravě družstva skupinové akrobacie, prokázal své dlouholeté zkušenosti a zvítězil vynikajícím výsledkem 4 centimetry z osmi závodních kol, což je výsledek odpovídající medailovému umístění na ME nebo MS.

Dosažené výsledky i přes předcházející minimum tréninkových seskoků dokazují, že parašutisté Dukly Prostějov jsou stále v této disciplíně dobře připraveni, mají dostatečně široký kádr schopných sportovců a, jelikož je sezona teprve před nimi, mají ještě určitý čas před jejím vrcholem se zlepšovat. |

3

Text: Jiří Šafanda
Foto: ASO parašutismu Dukla Prostějov

DUKLA

Ve středu 15. května přijal ministr obrany Vlastimil Picek sportovce ASC DUKLA s jejich trenéry a odměnil je za vynikající výsledky dosažené v zimní sezoně 2013.

Ve svém úvodním slově ministr řekl: „Sport k armádě neodmyslitelně patří. Voják a sportovec mají mnoho společného. Oba jsou důslední, cílevědomí a féroví. Mají respekt před svým soupeřem, ale nebojí se ho. Oba dokáží být tvrdí a současně trpěliví na své cestě za vítězstvím. Oba také vědí, že za každým úspěchem je tvrdá práce.“

Celkem 11 medailí (5 zlatých, 1 stříbrná a 5 bronzových), na kterých se podílelo 12 reprezentantů, a devět sportovců s umístěním do výtečného šestého místa je výjimečná bilance za pouhé čtvrtletí.

- Výsledky parašutistů Dukly:**
- družstva**
2. DUKLA II. (Vedmoch, Gečnuk, Zítka, Hájek, Kříž)
 5. DUKLA I. (Jiroušek, Pavlíček, Směšný, Šorf, Tábor)
- jednotlivci**
1. Čestmír Zítka
 2. Jindřich Vedmoch
 14. Oldřich Šorf
 20. Hynek Tábor a Petr Směšný
 25. Bonifác Hájek – 1. místo v juniorské kategorii
 27. Jiří Gečnuk
 31. Libor Jiroušek
 35. Miloslav Kříž – 2. místo v juniorské kategorii
 78. Jakub Pavlíček

nadrotmistryně Jarmila Machačová